

MALARRASSA

El periòdic independent i de distribució gratuïta de Terrassa

Jordi Sellarès

Violència masclista, ressenya del darrer llibre de Li Ang

PÀGINA 15

Espai CET

Al juny, Prepirineus proposa i activitats del Centre Excursionista

PÀGINA 13

Stefania Fantauzzi

Hanna Arendt, poble jueu i democràcia com a participació

PÀGINA 8

Clam per una Mútua Terrassa amb gestió pública al 100%

→ Els grups polítics no avalen la proposta de la Marea Blanca i 38 entitats **PÀG 9**

Joves de Can Parellada treballen els valors de l'economia solidària

→ 17 grups de l'IES Ègara coneixen 8 experiències locals d'ESS **PÀG 11**

Escoles que treballen drets i lluita feminista

→ Un mural a l'Escola Serra de l'Obac recull l'experiència d'anys de coeducació **PÀG 7**

Correos Terrassa, en vaga per un millor servei postal públic

→ Carteres i carters denuncien la privatització de l'ens públic i que el negoci de la paqueteria passi per sobre de les cartes i notificacions **PÀG 2**

UNEIX-TE A LA COMUNITAT

MALARRASSA

I participa en les nostres campanyes i promocions de llibres, actes culturals i altres ofertes

Des de només 5 € al mes, fes possible un periodisme crític i independent

entra a www.malarrassa.cat

Carters i carteres de Correos en vaga

El col·lectiu de treballadors de Terrassa s'ha organitzat i ha dut a terme fins al moment un dia de vaga. Demanen més contractacions estables en una plantilla sobrecarregada i per poder oferir un millor servei públic.

■ Concentració de carters i carteres al Raval el passat 31 de maig.

MG

Miquel Gordillo

Un altre servei públic en procés de ser desmantellat. Així almenys ho està explicitant el col·lectiu de treballadors i treballadores de Correos, el qual es troba en plena mobilització per conscienciar del deteriorament de les seves condicions laborals, i com això afecta el servei de repartiment que ofereixen.

Es queixen de la sobrecàrrega de treball a què estan sotmesos carters i carteres, i denuncien que al darrere hi ha un intent de privatitzar el servei, o com a mínim, de posar al davant el negoci que suposa la paqueteria en detriment del servei postal de cartes i notificacions tradicional d'aquesta empresa de capital totalment públic.

Les tres unitats de repartiment existents a Terrassa es van organitzar fa un mes i mig, al marge de les grans centrals sindicals. Tot i això, la situació a Correos és generalitzada. El detonant aquí va ser el fet de trobar-se que en una ciutat de 220.000 habitants, on especifiquen hi hauria d'haver 95 carters de forma permanent, «a l'abril la plantilla

no arribava a 45 persones», segons expressà Carlos Torres, carter de la ciutat, en una de les concentracions del col·lectiu al carrer; «això suposa haver de fer el doble de feina i per tant oferir un mal servei». A partir d'aquí «vam plantejar una lluita per revertir aquesta situació», exposà. Actualment, la plantilla de carters que fan repartiment a tota la ciutat és d'unes 60 persones.

«Volem que s'aturi el desmantellament de l'empresa pública Correos i es deixi de vendre patrimoni i externalitzar serveis», és el que destaca el col·lectiu, i a la vegada alerta de l'estratègia de l'empresa: «volen que sembli deficitària per fer-la privada». També s'han reunit amb l'alcalde, amb associacions veïnals i amb la Síndica de Greuges, entre altres, ja que consideren molt important que «la ciutadania sigui conscient de la situació i del deteriorament del servei», que no és d'ara i s'arrossega des de fa anys. De fet, estan havent-hi mobilitzacions des de fa temps a Sabadell (on hi ha una vaga indefinida en una de les unitats), Reus, Algesires i altres municipis d'Andalusia, Navarra, etc.

Més contractació estable, o més mobilitzacions

Segons expliquen, l'empresa es va adonar que el problema li estava anant de les mans, i van començar a contractar més gent, però ho consideren «del tot insuficient i inestable, amb contractes de només un mes de durada», cità Torres.

Van optar perquè la vaga fos només d'una mitja jornada del 31 de maig, però la mantenen convocada, «pensem que en el moment que baixem la guàrdia, ja no faran més contractacions». I asseguren que fins que no es cobreixin tots els llocs de treball necessaris, mantindran les mobilitzacions per «lluitar per un servei públic de Correos de qualitat i estable».

Dilluns 31 de maig no s'havia arribat a cap acord amb la direcció de l'empresa, després d'una mediació amb la Generalitat. «Els directius de Correos diuen que l'empresa és deficitària, només volen defensar la paqueteria, la part privada de l'empresa, prefereixen un paquet que vingui de la Xina abans que una notificació, i el servei es paga amb els impostos de tothom!», explicaren durant la manifestació que es va realitzar fins al Raval.

La paqueteria per damunt de notificacions i citacions mèdiques?

Un dels principals motius de les queixes laborals a Correos, signe dels temps en què vivim i els hàbits de consum i compres en línia, rau en el canvi de prioritats de l'empresa: «qualsevol carta, citació mèdica o notificacions d'administracions es retarden, en canvi es prioritza la paqueteria, que a més és la part privada de Correos», expressà Carme Calvo, una altra carter de la ciutat. Lamenten que els paquets, «siguin una perxa o un xumet, passen per davant d'una citació mèdica, i això ho considerem inassumible». Deia un altre carter mobilitzat: «nosaltres no som Telepizza, ni Amazon ni Glovo, amb tots els respectes».

En la mateixa línia s'expressava un carter rural d'Olivella en la concentració al Raval del passat 27 de maig: «som els grans oblidats, l'empresa ens té totalment abandonats, posem l'oficina, el cotxe i les reparacions van a compte nostre», tot afegint: «tenim gent gran que depenen de la carta que els arriba de l'ambulatori, però a Correos no els importa res d'això, la prioritat és la paqueteria i atendre aquesta espiral de consumisme».

Asseguren doncs que l'única cosa que demanen és que l'empresa cobreixi els llocs de treball estructurals necessaris per al repartiment a la ciutat. A la vegada, neguen que demanin més salari, tot i assenyalar: «heu de saber que els directius de Correos guanyen moltíssims diners, mentre que els carters som mileuristes», expressaren.

DES DE 1927

100 Cerveses
Entrepans
Tapes

Cafè Bar

AMICS DE LES MÚSICAS i JOVENTUTS MUSICALS

C/Teatre 2, 08221 TERRASSA
93 783 51 37

l'eina COOPERATIVA

ASSISTÈNCIA ACTIVA
A LA GENT GRAN I ATENCIÓ A LA LLAR

cuidem-nos

Acompanyem a la nostra gent gran cobrint les seves necessitats d'assistència diària, amb una atenció intensiva i de qualitat.

Sociocomunitari, domèstic, educatiu i ajudes tècniques i adaptatives de la llar

Contacta'ns al 937364722 i explica'ns què necessites

<https://cuidemnos.jimdofree.com/>

> Dolores Lledó, presidenta de la Federació d'Associacions Veïnals de Terrassa

“La renovació és necessària, però s’ha de fer bé”

Pep Valenzuela

«**L**a pandèmia ens ha afectat molt el curs i la manera de fer, en general», explica la Dolores Lledó, presidenta de la Federació d'Associacions Veïnals de Terrassa (FAVT), en entrevista amb *Malarrassa*. Fa referència al conjunt dels treballs, de les associacions de barri i de la mateixa junta de la federació. En relació amb l'assemblea general, que ha viscut dues sessions, Lledó confessa: «ens hem vist en una situació especialment difícil, perquè la major part de la nostra gent no es mou bé en l'espai digital, no coneix suficientment les noves tecnologies».

A més, s'han produït situacions no contemplades als estatuts, diu en relació amb el procés de presentació de candidatures, d'una banda, i després amb l'empat en la primera trobada telemàtica.

L'assemblea va posar en evidència una diversitat de projectes que fins fa poc no s'havien expressat. Lledó explica que han fet per dialogar i anar a una nova assemblea, previ pas pel Consell Gestor, d'acord amb el determinat als estatuts, i mirar de fer una candidatura de consens.

S'estan fent reunions amb els integrants de les candidatures, tres en un primer moment i ara dues, per trobar un acord, però fins ara no s'ha produït. Sí que s'està treballant conjuntament en les comissions. «Volem arribar a una altra assemblea per desencallar la situació», afirma la presidenta de la Federació, qui d'altra banda ja va anunciar la seva sortida de la junta per tornar a dedicar-se només a l'activisme al barri.

Que n'hi hagi diferències dintre de la FAVT no és cap novetat, la sorpresa seria el contrari. Això no

ha impedit que la federació anés endavant, amb millors i pitjor moments. Ara, el problema és l'empat entre dues candidatures que, aparentment tindrien concepcions i tradicions molt diferents i no fàcil de conciliar. D'una banda, l'equip que ha gestionat durant els darrers anys l'entitat, amb membres d'entitats com les associacions de Sant Pere Nord, Can Palet, Can Boada. De l'altra, gent nova, amb un primer impuls de l'associació de Can Palet de Vistalegre i de la Font de l'Espardenyera, a la qual s'hi van sumar altres.

Sense acord, i davant l'eventualitat d'un difícil desempat, la federació es pot veure abocada a una situació de continuïtat permanent qüestionada o, per l'altra banda, a un canvi radical de les persones i formes de treballar, però sense capacitat de crear consens, almenys de moment.

La presidenta de la FAVT insisteix a afirmar que els problemes per fer l'assemblea han estat «tècnics». Però que, malgrat tot, s'ha continuat sense deixar les responsabilitats de representació, diàleg i intervenció en el conjunt dels àmbits on té presència. «Sense pandèmia pel mig», assegura, «segur que ja tindríem una altra junta i estariem treballant normalment. Donades les circumstàncies, hem resistit».

S'ha comentat que podria haver-hi intervenció menys o més directa de partits en tot aquest procés, tampoc res de nou. Lledó assegura que «sempre hem tingut clar que calia que la política partidària no entrés a la junta». Diu que això «abans havia passat, però no en els darrers anys». La situació, amb el canvi d'equilibris polítics a

la ciutat, semblaria haver canviat i «es tornen a viure tensions que voldríem que quedessin fora».

La feina no para...

La representació de la FAVT en els diferents espais, com ara l'Observatori de l'Aigua de Terrassa, Benestar Social, Projecte Ca n'Anglada 2030 i altres, no ha deixat de treballar, informa Dolores Lledó. S'han fet reunions amb entitats i partits, per exemple, amb la regidora egarenca i diputada Eva Candela, del PSC, per impulsar la presentació al Parlament de Catalunya de reivindicacions sobre les rieres, la segregació escolar, les residències per a gent gran, habitatge tutelat, Servei d'Assistència Domèstica, zona 3 de la línia RENFE i peatge de les Fonts, entre altres.

La FAVT dona suport a les campanyes per la renda bàsica garantida, perquè la Mútua esdevingui pública ara que acaba aquest de-

sembre el contracte de servei, sempre defensant la sanitat pública.

En aquest moment, afegeix, és molt important el suport a les reivindicacions del veïnat de Ca n'Anglada, que «enfrenta problemes estructurals coneguts des de fa dècades, però que han estat oblidats o aparcats». En la darrera reunió quinzenal de la junta, es va parlar també del suport a les reivindicacions del Moviment per Pensions Dignes, així com dels contactes amb el comitè de Correus, que en aquests moments estan fent vagues i reivindicant drets laborals i garanties de futur.

Tema sempre espinós, sobre el paper de la Policia, Lledó recorda que hi ha des de fa 4 anys un pla de seguretat local que ja analitzava i feia diagnòstic, i afirma: «tothom sabia de les necessitats, cal ser molt curosos. Nosaltres com a FAVT volem policia i seguretat; però cal veure les mesures, no pot ser no-

més augment de la presència. Potser falten mossos, però més encara serveis socials, treballadores de neteja i residus i altres serveis als barris, no només policia».

Això, òbviament, serveix també pel cas de Ca n'Anglada, on és molt clar que la presència policial només no resol els problemes. D'altra banda, critica la presidenta de la FAVT, «hem vist amb por com alguns mitjans han tractat el tema. La visió que s'ha donat, no té res a veure amb la realitat». L'actuació d'alguns partits, malauradament, afegeix, només ha intentat «venir a fer campanya i crispant l'ambient. Però Terrassa no és així».

Finalment, pel que fa al seu futur dintre la FAVT, Lledó afirma que deixarà totes les responsabilitats a la junta, però que continuarà a l'associació veïnal de base. «No m'agrada escalfar cadira. La renovació és bona, s'ha de fer, ningú té el nom gravat a la cadira». Però, matisa, «els canvis, en tot cas, s'han de fer des del respecte, aquí només representem entitats, no noms particulars».

Bé, ara sí finalment, Lledó no vol deixar de felicitar la feina feta des de la Sindicatura Municipal de Greuges de Terrassa, i específicament de la seva responsable, la Isabel Marquès. «Des del respecte estricte dels espais i caràcter de les entitats, hem col·laborat amb la Sindicatura, que recull denúncies, informacions i reivindicacions del conjunt de la ciutadania. Valorem molt positivament l'acord en vigor amb aquesta institució per portar l'oficina als barris, més a prop de la gent».

Les demandes pendents al barri d'Ègara no reben resposta

«On hi ha la Revolució Verda al complex AEG?», demana a l'Ajuntament una comissió integrada per les entitats del barri.

Miquel Gordillo

A finals d'any començarà a construir-se el complex residencial al sector de l'AEG, al barri d'Ègara. Un projecte que sorgeix del pla d'ordenació urbanística de l'any 2003. Tindrà 785 habitatges, uns 2.000 habitants que se sumaran als 4.500 actuals que té el barri. Diverses entitats, encapçalades per l'AVV Ègara en la Comissió AEG, lamenten que no s'hagi complert un compromís que es remunta com a mínim des del 2006.

Així doncs, es denuncia la falta d'inversió durant anys en espais comunitaris, culturals, educatius i esportius al barri. Es demana la creació d'un casal de barri on tinguin la seu seu l'associació veïnal i altres entitats; també es pretén que es traslladi aquí l'escola d'adults d'Ègara. A més d'ampliar el pati de l'Escola Nova Electra, en un complex immobiliari on preveuen unes

«alçades d'edificis desproporcionades». Una altra reivindicació citada, la saturació del CAP Terrassa Nord, el qual haurà «d'absorbir milers d'usuaris, volem que l'Ajuntament treballi amb el Departament de Salut per tal de preveure aquest increment».

Però per sobre de tot, la Comissió veu condicionants mediambientals en el complex que es construirà a l'AEG. Per això, pretén debatre el model urbanístic de la ciutat i sobre un POUM que «no té en compte les noves directrius i criteris per frenar el canvi climàtic». «Demanem més espais verds que places dures, volem aigua en els espais públics. Que les aigües pluvials es recullin per evitar el seu abocament a la riera de Les Arenes. Que no es talin més arbres, que es preservi l'eucaliptus monumental, i que en general es treballi per la millora del nostre paisatge urbà» cità la moció presentada.

La Comissió va presentar una

moció al ple de maig, llegida per la seva portaveu, Cristina Valverde, que plantejava respostes a les seves demandes. Però no en va treure el compromís anhelat dels equipaments: «en el Pla de Millora Urbana no es poden definir quins seran els usos», segons el regidor d'Urbanisme Carles Caballero, el qual reconegué que «hi ha marges en què l'administració municipal pot actuar». Al rerefons, com és habitual, els interessos privats de les promotores: «Jo vull una nova llei d'urbanisme, però és la llei, si no, entrarem en conflicte amb els interessos urbanístics privats», expressà Caballero, tot afegint com a exemple que «aquest govern no pot assumir una ampliació del pati de l'escola per valor de 3 milions».

Tot i això, Caballero defensà que en pla de millora a l'AEG que es va aprovar tempes enrere, es recuperen una àrea gran que serà d'ús públic (on es va construir l'escola Nova Electra), que es disposi de

200 habitatges de protecció oficial, i més de 55.000 m2 d'espais verds i per a equipaments. «També es preserva l'eucaliptus monumental», una altra de les demandes veïnals, i que es rebaixin les alçades de 16 pisos a 10 a la banda de la carretera de Castellar, «per tal que l'escola tingui sol tot l'any».

Durant el debat plenari, Valverde lamentà l'opacitat en les in-

formació, «només sabem el que ha sortit a la premsa», i que «no s'hagi tingut en compte la ciutadania en la presa de decisions». Malgrat que finalment s'aprovà que es constitueixi una taula amb les entitats, grups polítics i la promotora Acciona, no s'entengueren les reticències per part del govern, «la participació ciutadana és bàsica», apuntà Valverde.

Placeta de Saragossa, 2
08221 Terrassa
Tel. 93 788 11 62
c/e: arxiu@arxiutobella.cat
www.arxiutobella.cat

Ja és a la venda l'anyari Terrassa 2020.

Un anyari especial que recull les notícies i tot allò que ha afectat la ciutat en un any molt diferent per a tothom.

Un cop més, agraïm a difusors, subscriptors i Amics de l'Arxiu Tobella el seu suport en la compra i difusió del llibre.

Es pot adquirir a les llibreries i al propi arxiu de dimarts a divendres de tres a set de la tarda. Així com els de l'any 2019 que no es van poder recollir per la COVID.

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de Terrassa
Cultura

Amb el suport de:

► L'Arxiu Tobella presenta l'anyari 2020

«L'any que vam viure perillosament»

L'Arxiu Tobella ha publicat i presentat l'anyari del passat any 2020, "l'any que vam viure perillosament". Un any que, de ben segur, deixarà una marca i memòria col·lectiva molt important. I tot això, a banda del que ja hem viscut, sense saber ni imaginar les conseqüències concretes que, tot plegat, encara ens trobarem: continuïtat de la pandèmia amb intensitat més baixa?, crisi econòmica?, desigualtats creixents al país i al món? Sigui com sigui, l'anyari de l'Arxiu recull amb fotos i textos l'experiència viscuda a Terrassa aquest important i ben diferent 2020.

Fundació Privada Arxiu Tobella

El 2020 podria ser considerat sens dubte com l'any que vam viure perillosament. Malgrat els pitjors pronòstics, volem transmetre la nostra satisfacció per haver pogut presentar com cada any l'anyari de Terrassa. Inevitablement és una publicació diferent, Terrassa 2020, a les edicions anteriors, com ha sigut aquest any 2020, marcat per la pandèmia provocada per la Covid-19.

El nostre desig és que aquesta publicació sigui una crònica fidel del 2020, amb les seves llacunes i foses en negre, perquè la pandèmia ha condicionat l'esdevenir de tot l'any. D'altra banda, el confinament estricte, la paràlització total o parcial de moltes activitats han dificultat més que mai el seguiment d'aquest recull, tant per la consecució de fets noticiables com dels documents gràfics per il·lustrar-los, imprescindibles per resseguir la trajectòria de l'any. Per tots aquests motius, Terrassa 2020, és amb tota seguretat un anyari atípic.

A la Fundació Arxiu Tobella no li pertoca fer una valoració del que ha representat la irrupció del coronavirus a la ciutat, ni des del punt de vista més humà, ni sanitari, ni econòmic, ni social, ni tan sols cultural. Només podem donar testimoni del qual ha representat la irrupció del

coronavirus per a una entitat cultural vinculada a la preservació i difusió del patrimoni fonamentalment fotogràfic, amb recursos humans i econòmics limitats, moltes dosis de voluntarisme i una colla d'amics i col·laboradors. Ni més ni menys que el mateix que altres entitats de Terrassa.

Hem patit com tothom el confinament estricte durant els mesos de març a maig, que ha suposat tancar la porta al públic i l'anul·lació de moltes activitats i exposicions programades. A partir de juny hem començat a oferir el servei de consulta amb cita prèvia, tot i que per motius obvis s'ha reduït aproximadament a la meitat de què acostuma a ser la mitjana anual.

Així i tot, hem seguit treballant internament amb els tres projectes capitals de l'entitat. En primer lloc, hem continuat avançant en la planificació de la següent fase de la rehabilitació arquitectònica de l'edifici. També, i gràcies a la col·laboració amb l'editorial Efadós per a la publicació en fascicles de *L'Abans Terrassa*. Recull gràfic 1965-1995, hem pogut difondre imatges poc divulgades del nostre fons fotogràfic i, a la vegada, augmentar la seva digitalització. I finalment, hem pogut publicar l'Anyari Terrassa 2020, que de ben segur ha esdevingut, per motius que mai no haguéssim imaginat ni desitjat, el més singular de la seva història.

AMNISTIA FEM-NOS LLIURES

Recollida de signatures per portar la llei d'Amnistia al Congrés dels Diputats

**VINE A SIGNAR O PORTA LA TEVA SIGNATURA
DESCARREGADA DEL WEB AMNISTIAARA.CAT**

SEU D'ÒMNIUM TERRASSA

Centre Cultural de Terrassa, primera planta.
(Rambla d'Egara, 340 / Torres Garcia s/n)

Dimecres i dijous de 17 a 19 h

amnistiaara.cat

Què passa amb els Serveis Socials a Terrassa?

JOAN TAMAYO SALA

Advocat pels DDHH, membre Comissió DD-HH-ICATER, Espai Drets i de l'Institut de Drets humans de Catalunya

A Terrassa ja fa molt temps que està aflorant sota la crisi sanitària una gran crisi social. De fet, la que arrosseguem des del 2006-2007. Però encara molt més agreujada perquè les desigualtats es fan presents de maneres molt diverses, i els efectes, encara que molt invisibilitzats, cada dia es fan més evidents.

S'estan permetent des de les administracions (totes), situacions intolerables d'infra-habitatge, de famílies i infants que no tenen cobert ni el més bàsic, de col·lectius vulnerabilitzats, oblidats... L'accés a les tecnologies és una esclatxa que discrimina, la informació no arriba igual a tothom i els recursos per fer-hi front ho condicionen tot (massa burocràcia per a poder accedir a ajuts de primera necessitat).

La crisi del coronavirus trigarà molt a passar i, per evitar una fractura social profunda, calen actuacions contundents i canvis estructurals (valentia política). La crisi econòmica, no la poden tornar a pagar els mateixos. Com a societat hem de reflexionar i abordar la transformació necessària per superar la crisi sistèmica que arrosseguem (de forma conjunta i comunitària, sense arbitrarietats del poder polític).

A Terrassa, necessitem un pacte social per posar les persones i les cures al centre de tot. El nou paradigma socioeconòmic s'ha de fonamentar en la justícia social. I per això cal **repensar les polítiques socials (totes) i sobretot els serveis socials.**

Els treballadors i treballadores de Serveis Socials de l'Ajuntament de Terrassa, porten massa anys abandonats sota les directrius d'un sistema que només sap generar accions reactives caracteritzades per un cert assistencialisme i un paternalisme desfasat, poc adaptat a la realitat, i amb una mancança greu de recursos i d'una organització valenta i innovadora que faci possible uns serveis eficaços, eficients i de qualitat. Tot recau sobre les espatlles del voluntarisme i de la professionalitat dels treballadors i treballadores, els quals ho estan pagant amb un cost molt alt (30% de baixes mèdiques, manca de formació i promoció professional i de sensibilitat cap a les seves condicions laborals, especialment a la salut mental o "riscos psicosocials") que comporta estar sempre donant la cara i a la "trinxa".

A la ciutat ens trobem amb un empitjorament de les desigualtats entre barris i amb un increment de la demanda social, amb una població més vulnerable i amb risc d'aïllament social, degut a la major complexitat actual de les necessitats socials que pateix la població.

És necessari facilitar l'accés a la informació del sistema de protecció, evitant bretxes digitals i una mirada estigmatitzant i culpabilitzadora de la persona que necessita ajuda, evitant l'atenció assistencialista que crea dependència i trobant un sistema de reciprocitat voluntària amb la comunitat, tot recomanant i promovent la solidaritat i el bé comú.

El dret a l'habitatge, preocupa i molt a Terrassa. La presa dels desnonaments pendents i els nous que s'esdevindran (es preveuen situacions molt dures de cara als propers mesos) agreujaran la situació. Mentrestant, la tercera ciutat de Catalunya, no compta encara amb habitatges socials suficients per a tots els, suposadament, "destinatari" de la taula d'emergència habitacional que està "sobrepasada" (per cert, amb un funcionament poc transparent i clar). Tampoc hi ha suficients alternatives d'habitatge, pels que han vist reduïts els seus ingressos, i no poden seguir pagant un lloguer a preu de mercat. Algunes d'aquestes persones poden incrementar el sensellarisme, que malauradament els darrers temps, ja havia augmentat.

I amb això ens seguim preguntant: per què a Terrassa

no tenim, encara, una Política d'Habitatge com cal, valenta i amb projecció de futur? Per exemple davant la invasió dels fons voltors que s'han fet "amos" i senyors d'una gran part dels habitatges "buits" de la ciutat?

L'esclatxa digital, per exemple, és un tema que s'ha de tractar molt més enllà de la simple creació d'una nova Oficina Virtual. La gent necessita atenció personalitzada, propera i, sobretot, "empatia" i **ser escoltada**. I això vol dir una aposta clara per destinar més personal, més recursos i més imaginació a l'hora d'organitzar.

"Els treballadors i treballadores de Serveis Socials de l'Ajuntament de Terrassa, porten massa anys abandonats sota les directrius d'un sistema que només sap generar accions reactives caracteritzades per un cert assistencialisme i un paternalisme desfasat"

També preocupa, de forma especial, la manca de suport municipal cap a les persones immigrades en situació irregular. És una població invisible que s'ha vist afectada molt fortament per la pandèmia i que també es preveu que creixi durant els propers mesos. Hi ha una previsió seria davant d'això?

No podem oblidar, tan fàcilment, el que ha significat aquesta pandèmia. Un abans i un després (que no pot ser el mateix). Cal replantejar a fons les condicions en què volem cuidar i ser cuidats, partint de la base que totes les persones necessitarem cures en un moment o altre de la nostra vida.

En aquest sentit, una altra "patata calenta" que tenim a la ciutat és la situació precària en què es troba el SAD (Servei d'Atenció Domiciliària), privatitzat i en mans d'empreses molt grans, especialitzades en sotmetre els seus treballadors i treballadores a la "precarietat" més indigna. A Terrassa quasi 300 treballadores (no oblidem que és un sector molt "feminitzat"). La propera lluita serà aconseguir la "municipalització" d'aquest servei, en la línia de prioritzar uns serveis públics i de qualitat com a únic eix vertebrador per una societat més justa i equitativa.

Però no sacaba tot aquí, hi ha nous reptes també. Per exemple: està preparat el sistema de Serveis Socials que tenim ara per a fer front a reptes com aquests?

1. Què passa amb el risc d'una major presència del racisme i populisme polític que podria (i ja ho està fent), penetrar en els sectors més crítics socialment i en els territoris on es concentren la major part de les problemàtiques descrites?
2. Tenim eines suficients per fer front a l'existència d'una certa dependència i manca d'autonomia personal, per problemes derivats de dèficits de salut i trastorns de conducta, violència i agreujament de situacions que requeriran protecció i/o intervenció socioeducativa?
3. El context del confinament ha provocat un desinterès escolar per part dels adolescents amb el consegüent agreujament de les dinàmiques d'absentisme i de fracàs escolar en el futur immediat. Ho tenim present això?
4. Estem preparats per a potenciar els processos de participació veïnal i de les entitats dels barris per fer front a les necessitats emergents, com per exemple cuines comunitàries per temes d'alimentació, treball col·lectiu amb escoles i equipaments per enfortir projectes educatius i poder afrontar la situació, entre d'altres projectes comunitaris?
5. Sabrem connectar la ciutadania diversa, creant vincles i donant respostes col·lectives a les necessitats socials?
6. Sabrem donar suport a les xarxes comunitàries de solidaritat que han sorgit en aquest temps i fer una aposta clara pel suport a l'acció comunitària, és a dir, desenvolupant un sistema comunitari de polítiques socials que cal entendre com una «nova manera de treballar conjuntament professionals, serveis i població, sota una estratègia comunitària compartida»?

En definitiva, tenim un Ajuntament disposat a fer front al compliment del que diu la Carta europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat?, signada per ell mateix, l'any 2000, on diu que:

Els principis de les administracions de cara a les Polítiques Públiques de Serveis Socials han de ser:

- + La responsabilitat pública en garantir la disponibilitat dels Serveis Socials.
- + La subsidiarietat, que implica que l'administració més propera ha de prestar el servei.
- + La coordinació o acció coordinada entre els diversos sistemes de Benestar social i la societat civil.

Bé, ho veurem les properes setmanes i mesos. Ara tenen "una oportunitat d'or" de demostrar si creuen de veritat en una "democràcia real", profunda i participativa, treballant des de baix amb les entitats i moviments ciutadans (una riquesa natural molt desaprovechada).

MALARRASSA

El periòdic independent i gratuït de Terrassa

COL·LECTIU EDITOR

Pep Valenzuela, Miquel Gordillo, Jordi F. Fernández

DISSENY I MAQUETACIÓ

Luis Miguel Galache, Pep Valenzuela, Miquel Gordillo

COL·LABORACIONS

Joan Tamayo, Jordi Sellarès, Salvador Pérez, Miquel Mallafré, Emili Díaz, Esther Valero, Eloi Falguera, Fèlix Pardo, Víctor Rivas, Dolores Lledó, Domènec Martínez, Susana Vázquez

La responsabilitat dels escrits dels periodistes i col·laboradors recau en els seus autors. Malarrassa no comparteix per força les opinions reflectides en els textos publicats.

PUBLICITAT

publicitat@malarrassa.cat

EDICIÓ DIGITAL

www.malarrassa.cat

TIRADA

7.000 exemplars

DIPÒSIT LEGAL

DL B 2072-2015

COL·LABORA:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

IMPRIMEIX:

dbcoop
sccl

DISTRIBUCIÓ

La Terrassenca SCCL

CONTROL DE DIFUSIÓ PGD

PGD

ADHERITS A:

amic
associació de mitjans d'informació i comunicació

Comunitats energètiques i altres reptes, una nota en positiu

Domènec Martínez

Representant del Grup Local de Som Energia al Consell Municipal d'Economia Social i Solidària de Terrassa

Molt sovint critiquem el funcionament de les institucions democràtiques i els déficits en la gestió pública. I cal fer-ho si volem enfortir i millorar el sistema de govern actual, a tots els nivells, des del local fins a la UE. També és oportú destacar allò que valorem positivament.

Vull començar avui fent un elogi del Consell Municipal d'Economia Social i Solidària, creat en el mandat anterior i que presideix avui en Josep Forn. Un espai plural a on es treballa seguint la pauta del Pla Estratègic, aprovat per unanimitat, compartint informacions útils per fer créixer l'economia social i solidària a Terrassa.

En aquest sentit el 25 de maig vam conèixer diferents programes relacionats amb el medi ambient, la transició energètica i també de creació artística (El Corralito). Vam sortir reconfortats i agraint les informacions de les persones responsables dels diferents serveis implicats i també dels responsables polítics.

Aquest preàmbul és també una invitació a compartir algunes de les reflexions, que com a representant de Som Energia al Consell, vaig considerar oportú comentar al voltant dels reptes energètics.

Primer de tot, Terrassa compta amb un llarg recorregut (antecedents municipals) per impulsar les energies renovables. Des de la primera Ordenança solar tèrmica, l'Agència Local d'Informació, els Agents Energètics d'Edificis, el Campus Professional Vallparadís, les Jornades sobre Ecoinnovació, o les polítiques fiscals per incentivar la captació d'energia de fons renovables i l'autoconsum. La presència de Som Energia i altres operadors socials, han ajudat (Impuls Solar) a fer molta pedagogia i més visible aquest canvi. Cal ara, que la suma de tot això (voluntat política, iniciativa social, recursos) multipliqui la capacitat operativa, la formació, la professionalització i una industrialització més ajustada al territori.

Ras i curt, com ja hem dit en aquestes pàgines (Un nou contracte social per la democratització de l'energia a Terrassa, 26 de novembre del 2019. *Malarrassa*), necessitem

una aposta industrial estratègica per desenvolupar la Terrassa de les energies netes.

Segona reflexió. Tenim una gran oportunitat per fer aquest salt qualitatiu. Un canvi d'escala. La Llei 7/2021 (20 de maig) de Canvi Climàtic i Transició Energètica (amb totes les seves limitacions i insuficiències) és una gran oportunitat que hem de saber aprofitar. Aquesta llei, entre altres coses, ens obliga a cobrir un 50% de l'electricitat produïda mitjançant les energies renovables el 2030 i el 100% el 2050. Un repte colossal per a les administracions locals, les empreses, universitats, entitats i cooperatives compromeses amb l'economia social, i el conjunt de la ciutadania. És a dir evitar que els grans operadors energètics (l'oligopoli que va imposar l'impost al sol), s'apropriïn ara del discurs de les renovables per mantenir el control i l'hegemonia. Catalunya tampoc pot perdre aquest tren de la democratització de l'energia.

“Ras i curt, necessitem una aposta industrial estratègica per desenvolupar la Terrassa de les energies netes”

Tercera reflexió. Terrassa ha presentat 40 projectes (agents públics i privats) per valor de més de 900 milions d'euros al Fons Europeu "Next Generation". La digitalització, innovació i sostenibilitat, són epígrafs prioritaris. Una d'aquestes propostes estrella (155 milions d'euros) és l'anomenada Vallès Solar, que promou la CECOT. Es tracta d'impulsar la instal·lació d'1 milió de m² de plaques fotovoltaïques a les cobertes de les naus industrials per autoconsum i canvi de model energètic, es diu a la

presentació. En aquest punt vaig informar que aquesta és una proposta formulada fa més de 10 anys, "fomentar la captació d'energia solar mitjançant l'aprofitament dels sostres solars dels polígons industrials de Terrassa i de la comarca", i recollida, entre d'altres documents públics, al Pacte Industrial del Vallès. Benvinguda sigui ara a propòsit dels fons europeus. Caldria garantir, vaig insistir, que una part d'aquests 155 milions, per exemple una tercera part, es pogués gestionar o contractar atenent i fomentant l'economia social, el cooperativisme, la banca ètica, enfortint l'economia del bé comú. És a dir, que no es simplifiqui amb una contractació d'un o grans operadors que molt sovint es dediquen a subcontractar a petites empreses i autònoms aplicant contractes a la baixa i que deriven en salaris miserables i precaris.

Quarta reflexió. Autoconsum i comunitats energètiques. L'Agència d'Energia de Barcelona ha fet públic un estalvi de la factura energètica del consistori de més d'1 milió d'euros, impulsant un model energètic basat en l'eficiència, foment de les energies renovables i la participació ciutadana. És ben cert que a Terrassa hem de fer el nostre camí. La constitució de l'AMEP, Associació de Municipis i Entitats per l'Energia Pública "per impulsar la transició energètica cap a un model just, democràtic i sostenible" i que presideix l'Ajuntament de Terrassa, és una bona notícia, com ens ha informat Carles Caballero. He recordat que fa gairebé 20 anys va néixer la "Declaració de Rubí", municipis i entitats per "promoure una nova cultura energètica". Eren altres temps. Ara, l'emergència climàtica ens obliga a treballar sense més dilacions, sumant administracions, empreses, universitats i ciutadania. Les comunitats energètiques són noves figures que permeten avançar en l'autoproducció, la distribució i autoconsum a nivell local. Són aliances entre actors locals diversos (comunitats de veïns, ciutadania, entitats o cooperatives, ajuntaments) per facilitar la instal·lació de captadors solars, èlics o d'altres característiques per avançar en una mena de nou contracte social, democratització de l'energia, facilitant accés universal, preus justos i garanties de subministrament. S'està treballant en la transposició de les directives europees 2018/2019, un model (comunitats energètiques) que ja ocupa un espai important a d'altres països de la UE.

Diuen que una flor no fa estiu, però crec que les notícies en positiu també ajuden a superar les pandèmies i els virus mentals.

Amb Agbar, ni aigua!

Santi Aragonès Roca

Membre del Grup de Treball de Control Social i Indicadors de l'OAT

L'Ajuntament de Terrassa, amb la mediació del Col·legi d'Advocats de Terrassa, va signar el 27 de setembre del 2018, prèvia a la recuperació efectiva del servei públic de l'aigua el dia 10 de desembre del 2018, "un acord de pau" amb Mina-Agbar, posant com a condició que l'antiga concessionària rebaixés els litigis iniciats contra el canvi de model.

Es van signar cinc contractes per un període de cinc anys amb Mina-Agbar, contractes que no s'han arribat a publicar en la plataforma de transparència de l'Ajuntament de Terrassa i que, per altra banda, no han complert amb el compromís de disminuir el nivell de judicialització. Ans al contrari, el Grup Mina-Agbar ha tornat a activar litigis que estaven en pausa, i un cop valorat el resultat dels contractes signats, es conclou que estan creant molts problemes operatius en la seva aplicació que perjudiquen la normalitat del servei per part de Taigua.

Aquests contractes han estat analitzats en dues memòries, corresponents als anys 2019 i 2020, per part de la Gerència de Taigua, i la seva anàlisi no deixa cap dubte sobre la seva falta d'adequació. Amb un prestador de serveis que continua litigant contra l'Ajuntament de Terrassa, que provoca moltes discrepàncies en la seva aplicació i en els seus continguts, generant moltes dificultats operatives degut a la falta de precisió pel que fa a les formes de verificació dels resultats, a les formes de certificació i presentació de factures, i al règim de sancions i penalitzacions per incompliment dels contractes. Confirma que en un altre context, amb un prestador de serveis no interessat en cursos judicials, no s'hagués donat aquests constants conflictes d'interessos.

Els contractes signats amb Mina Agbar han costat a Taigua, durant el primer any, un total de 1.450.686€ sense IVA 21 %, distribuïts de la manera següent:

- Arrendaments locals durant 5 anys a raó de 301.000 €/any sense IVA 21 %. Donada la manca de disponibilitat d'espai suficient, l'agost de 2019 TAIGUA va llogar a PATMINA SLU els locals del carrer Nord, 81, amb una

superfície de 150 m² i un preu del lloguer de 1.350,00€ mensuals (IVA 21% no inclòs).

- Servei Laboratori, 5 anys + 1 any pròrroga = 276.904€/any sense IVA 21 %.
- Pla Director, duració 1 any per un total de 150.000€ sense IVA 21 % (només s'ha pagat una part per disconformitat en el treball realitzat).
- Contracte Informàtica, 2 anys + 1 any pròrroga per 501.000€/any sense IVA 21 %.
- Compra venda aigua, 4 anys a raó de 148.080€/any sense IVA 21 %.
- Gestió Telelectures, 2 anys + 1 a raó de 81.701,64€/any sense IVA 21 %.

En aquests contractes, en els quals es va utilitzar el procediment negociat sense publicitat, es van aprovar dos mesos després de finalitzar la quarta pròrroga. Ens vam assabentar de la seva existència un cop signats, sense cap possibilitat de participació i sense cap marge d'esmena. A data d'avui, encara desconexim els informes preceptius de l'Interventor i del Secretari de l'Ajuntament que van justificar aquest procediment negociat sense publicitat prèvia, que va permetre adjudicar contractes d'obres, serveis i subministraments per raons d'imperiosa urgència com a resultat d'uns esdeveniments imprevisibles que creiem injustificats.

Tot i la situació de bloqueig a què es va arribar amb l'antic gestor per l'absoluta manca de col·laboració del traspàs ordinari d'una concessió finalitzada, els processos judicials presentats i les actituds de boicot de Mina-Agbar a facilitar les dades d'usuaris i operatives, abans, durant i un cop finalitzada la concessió, creiem que no justificava que s'utilitzés el supòsit d'esdeveniments imprevisibles per aprovar uns contractes "express", quan hem de recordar, que el Contracte de Mina-Agbar finalitzava l'any 2016. Tot i així, es van aplicar quatre pròrrogues de sis mesos, un total de 2 anys, per tant, es disposava del temps suficient per haver licitat, amb pública concurrència, la majoria d'aquests contractes amb el temps i la forma adequada. Encara resulta més inexplicable

la durada d'alguns d'ells: els 5 + 1 anys del Laboratori, els quatre anys de compra d'aigua a Mina-Agbar o els 5 anys de lloguer dels locals.

Creiem que la utilització del tràmit d'emergència en aquests contractes són solucions excepcionals que ofereix el nostre ordenament jurídic, però resulten accions poc transparents, sense la necessària concurrència pública, que poden ser factibles de convertir-se en contractes, que a més de resultar onerosos, no respecten l'interès general de la contractació pública i el seu control social.

Queda clar que no resulta convenient continuar mantenint uns contractes de servei amb una Empresa privada com Agbar, que ha declarat la guerra a tots els Ajuntaments que volen exercir el seu dret a recuperar un servei bàsic, com és l'abastament i sanejament de l'aigua, que lluny de complir amb els compromisos signats, només té la intenció de seguir posant pals a les rodes a la gestió pública de l'aigua a la nostra ciutat i com s'està veient en una ofensiva general contra 42 municipis i entitats que intenten municipalitzar el servei de l'aigua a Catalunya.

En conseqüència, demanem a l'Ajuntament de Terrassa que a finals del l'any 2021 es donin per finalitzats tots els contractes signats amb Mina que tinguin una durada igual o inferior als tres anys; que no s'apliqui cap de les pròrrogues previstes i que s'estableixin mecanismes de control, amb sancions, penalitzacions i/o anul·lació de contractes, si s'escau, en el cas que d'incompliment greu de les seves clàusules.

Recolzem la voluntat expressada per la Gerència de Taigua que demanava en el seu informe pel que fa a Telemesures, lloguer i manteniment de comptadors, que s'havia de mirar al futur i abordar un projecte propi d'aquests serveis que són imprescindibles per a la recuperació d'aquesta activitat. Resulta poc viable un control operatiu i eficaç d'aquesta part estratègica del servei de l'aigua sinó es gestiona des de la mateixa EPEL Taigua.

Actualment els principals inconvenients que planteja aquesta falta de gestió pròpia són:

- La falta de control en l'execució de les ordres de canvi dels comptadors, de les altes i de les baixes. TAIGUA no pot prioritzar-les ni sap en quin punt d'execució es troben.
- Cal coordinar-se amb MPATSA per a la instal·lació de comptadors en escomeses noves
- Tot això comporta un desconeixement de la situació davant les consultes dels abonats.
- La reclamació via executiva no s'aplica per la part de la conservació/lloguer. TAIGUA perd el control del pagament.

> Serra de l'Obac, un mural que recull una gran experiència d'anys de coeducació

Escoles que treballen drets i lluita feminista

Pep Valenzuela

Feminisme, noves formes de família, canvis de rol, dret a estimar sense fronteres... Un espectacular mural de l'artista terrassenca Elena Ortega, elaborat a partir de les propostes del conjunt de l'alumnat de l'escola Serra de l'Obac, adorna i estimula el pensament crític al pati del centre educatiu. Ha estat el resultat, concret i molt visible, de les propostes de les diferents activitats que, malgrat la pandèmia, s'han realitzat en el marc de la coeducació, que forma part estructural del currículum i el projecte educatiu.

Sense condicions per poder fer les activitats pensades per a les famílies, des de l'Associació de Famílies de l'Alumnat (AFA) van imaginar una acció que donés continuïtat a «l'acció feminista i coeducativa adaptada a la situació covid», informa l'Anabel Sesma, mare d'una criatura de 5è i vocal de la Comissió Coeducativa del centre.

La proposta del mural ve de lluny, com una «acció col·lectiva que deixés empremta en alguna de les parets de l'escola». La solució que permetés la partici-

pació del conjunt de l'alumnat, des de P1 fins a 6è de primària, va ser proposar a tothom fer un dibuix personal, des de P1 a sisè, en el marc de la celebració del 8 de Març, dia internacional de la Dona, de manera que l'activitat permetés reflexionar en torn al significat i realitat de la lluita feminista.

«La direcció del centre», destaca l'Anabel Sesma, «va fer seva la proposta amb entusiasme». De fet, el 8 de Març és una data de referència que se celebra i treballa des de fa anys a l'escola, a l'assignatura d'Educació en Valors i en altres espais i en altres moments, amb teatre, contes, redaccions i altres.

Amb els dibuixos de l'alumnat es van recollir les imatges i idees més recurrents, i amb l'Elena Ortega, il·lustradora terrassenca i activista feminista, «perquè volíem també posar en valor la feina de les artistes dones, joves i de la ciutat», subratlla Sesma, es va fer un recull de les idees clau més presents, i a partir d'aquí una proposta de mural en format collage per par de l'Elena, «amb la voluntat de recollir el conjunt d'idees i propostes, que s'hi veïés al mural», afegeix.

■ A partir del disseny de la muralista Elena Ortega, tot l'alumnat ha participat en la pintura

Dones científiques, fortes, metgesses, persones LGTB, nois infermers, una compresa i una copa menstrual, dona en cadira de rodes, una àvia amb un bebè... El dilluns 10 de maig va començar la fase de col·lectivitzar el treball individual en el mural amb la participació de tothom. Aquí, l'esbós elaborat per l'Elena Ortega va entrar en fase de realització de tallers pels quals ha passat tota l'escola.

«De murals trencadors n'he fet molts», declara l'artista, «però és la primera experiència de mural amb un tema polític en una escola de primària. M'ha semblat molt enriquidor, tant per a mi, per treballar amb infants aquests temes, com per a les mateixes criatures perquè han sortit temes en fer la realització del mural que, potser, d'altra manera no haurien sortit. Com per exemple que un nen de P5 m'expliqui què és una

copa menstrual».

Diu encara la Susanna Sesma que aquesta opció la tenien clara, «volíem defugir el model de contracte d'artista que ho fa tot sola; volíem una proposta mitjançant la qual l'alumnat s'ho fes seu, i per això què millor que participar de la pintura». I els continguts, clar: què vol dir el «no és no», les noies que s'estimen, «volíem molt fomentar el debat».

Normalitat, respecte a la vida

L'ambient a l'escola és de total normalitat quan es treballa aquesta perspectiva de coeducació, totalment transversal entre assignatures, activitats i oci i jocs. Segons la vocal de l'AFA per aquesta perspectiva de treball, la Susanna Sesma, «no hi ha hagut cap problema ni rebuig, en cap dels sectors implicat, alumnat, famílies, professorat».

Informa que fa molt temps que es treballen aquests temes a l'escola i amb les famílies. Recorda, per exemple, la rua infantil del darrer Carnestoltes presencial, en el qual van participar amb el lema «estima com vulguis, però estima». «Vam voler treballar aquesta idea que hi ha moltes maneres d'estimar, que tenim famílies molt diverses a l'escola, que ens agrada la diversitat i en fem bandera».

La Donina Alfaro, directora de l'escola, informa de forma coincident: «l'activitat entorn al mural s'emmarca en el programa de coeducació que forma part del projecte educatiu de l'escola, i que treballen des de fa molts anys, quan vam fer un canvi de mirada cap a la igualtat de gènere, la diversitat de famílies, estimulant una mirada més crítica, reivindicativa i participativa sobre les qüestions».

Una nova visió que es concreta en el currículum, per exemple estudiant també artistes plàstiques dones i no només els Picasso, Dalí i altres, quasi sempre homes «També les dones eren molt importants, però poc o gens conegudes». En el projecte de teatre de l'escola, afegeix Alfaro, «també donem una visió àmplia del concepte de gènere que no encasella papers amb sexe». A ningú sorprèn que el paper de la princesa el faci un nen, informa.

El professorat, per la seva part, també fa formació constant des d'aquesta perspectiva de la coeducació. També hi ha xerrades sobre la diversitat de famílies, tallers, «això ja forma part del ser de l'escola, no és cap bolet. És una perspectiva transversal al conjunt d'activitats». I de forma general també, l'escola ha incorporat el llenguatge inclusiu.

Tot plegat, la «coeducació no és només una qüestió teòrica», emfasitza la Donina Alfaro en destacar que «hi ha alguns alumnes que estan fent el trànsit de gènere, i ens hem hagut de formar per atendre millor les necessitats. Tot això forma part del dia a dia».

Ella destaca també l'absència de resistències o rebuig: «No hem tingut cap problema. L'alumnat, primer, ho entén molt bé, ho veu molt natural; també el professorat i les famílies».

Alfaro afegeix encara que «la coeducació no és opcional», és una línia de treball marcada pel Departament d'Educació. «No sé dir ara si tothom ho fa o com, però és la nostra responsabilitat com a mestres». Més concret encara, d'acord amb la norma els consells escolars de tots els centres han de tenir una representant de coeducació.

Reprèn amb força la coeducació

Fa 10 anys que des del Departament d'Educació es va començar a fer formació en coeducació. Però el programa va anar quedant sense força ni suport, només alguna formació en línia, informa a Malarrassa la Júlia López Quintana, directora de l'escola Abat Marcet i formadora del programa Coeducat-Educació inclusiva, del Departament d'Educació de la Generalitat.

Aquí a Terrassa, el 2017, arran d'una intervenció feta pel Casal de la Dona, es va proposar fer una formació conjunta amb referents de coeducació de les escoles. De fet, i sorprenentment, les instruccions del Departament, no respectades per un bon grapat de centres i aparentment sense que a la institució això la molestés massa, és que hi ha d'haver una persona del consell escolar responsable de la qüestió.

La proposta del Casal, amb suport de l'ICE (Institut Català d'Educació de la UAB) va trobar ressò a la regidoria de Polítiques de Gènere que es va comprometre a arrancar de nou. El segon ja ho va fer el Departament.

El curs 2019-20 s'inicià la formació de Coeducat: un currículum en coeducació, amb perspectiva de gènere, un projecte de coeducació per a totes les escoles, amb almenys dues persones responsables per fer aquesta formació, com a grup impulsor de cada centre.

Sempre amb dades de Terrassa, en els dos primers anys van ser 17 les escoles que van designar referent en coeducació, o sigui la meitat de les escoles públiques. «Les escoles concertades és un altre terreny», reconeix la Júlia López, «però, de totes maneres, hi hauria d'haver aquest referent. Això està establert per llei». Tanmateix, confessa desconèixer el nombre d'escoles que compleixen. Només pot confirmar el nombre de referents que han participat en els cursos. Tot i que, al Vallès Occidental, el Departament disposa de una persona responsable per coordinar aquesta coeducació.

A Terrassa, explica a Malarrassa, amb la regidoria d'Educació, s'està fer una diagnosi de la realitat. «Les dades encara no són conclouents, però se estan posant els mitjans des del Departament i també l'Ajuntament», assegura López Quintana, formadora d'aquest programa Coeducat que vol difondre els materials per ajudar als centres: pel currículum segons cicles, infantil, primària..., material per fer reflexió i estudi, perquè «no és tracta d'un àmbit o una àrea més, ha de ser interdisciplinari».

Altres material, també, sobre les relacions afectiu-sexuals, l'associació de drets sexual i reproductius, drets, filosofia i altres. Tot plegat, amb suports audiovisuals. Elaborats per la cooperativa barcelonina Drac Màgic, els materials són disponibles per a totes les escoles.

> Stefania Fantauzzi, doctora en Filosofia i professora d'italià a l'EOI Terrassa

Hanna Arendt, poble jueu i democràcia com a participació

Pep Valenzuela

El primer recull complet dels articles de Hanna Arendt que la revista *Aufbau* va publicar entre els 1941 i el 1945, després d'arribar als EUA, ha estat publicat, el passat novembre, per Leonard Muntaner Editor, amb traducció d'Anna Soler Horta i d'Edgar Straehle. Una edició, amb pròleg i notes, d'Stefania Fantauzzi, professora d'italià a l'EOI de Terrassa, llicenciada en Filosofia per la universitat de Bologna, doctora en Filosofia per la Universitat de Barcelona, així com membre del grup d'investigació del Seminari de Filosofia i Gènere de la UB.

Fantauzzi declara, en entrevista amb *Malarrassa*, que «Arendt és un element central en el seu recorregut intel·lectual, des de la tesi de llicenciatura a Bologna, la seva ciutat natal, sobre la qüestió jueva en el pensament de la pensadora».

♦ **Aquest llibre tracta el problema del poble jueu i el nazisme**
Primer vull destacar el fet que aquests textos es publiquen per primera vegada traduïts de l'alemany, i això és una novetat a tot el món, amb les actes de les reunions del Jove Grup Jueu, organitzat per Arendt i col·laboradors, l'any 1942 a Nova York. D'altra banda, és el primer complet, hi ha tres articles que no s'havien publicat mai.

♦ **A banda el valor documental, què us va motiva a fer aquesta publicació?**

Vam veure com els texts responen al títol, participar del món. Què vol dir per Arendt partici-

par del món? Vol dir la importància de viure en un context i també la possibilitat i la determinació d'actuar. En el cas específic del poble jueu, com es pot actuar en un món dominat pel terror, per la guerra, per l'extermini? I sobretot, com es pot construir una nova comunitat política?

A més, Arendt escriu no només preparant una reflexió posterior, sinó que parla de refugiats, d'apàtrides, com ella ho era quan els va escriure. Parla de minories i dels seus drets, i això és molt actual. I encara, va publicar en una revista, amb intenció de divulgació i obrir debat, que és el que fa en el Jove Grup Jueu.

♦ **Comentaves la importància de la traducció dels textos...**

Les traductores, l'Anna Soler Horta i l'Edgar Straehle, van haver d'entrar en el context, una feina molt d'equip, amb moltes referències històriques i intel·lectuals. Per sort l'Edgar és historiador i ens va ajudar molt.

♦ **Entrant en el tema, hi ha un ABC per comprendre bé la qüestió jueva?**

Puc contestar com ho va fer l'Arendt moltes vegades. Ella ve d'una tradició jueva assimilada. De cultura i formació és alemanya. Adonar-se del que volia dir ser jueva, que per ella no tenia massa importància ni religiosa ni cultural, com per a la majoria dels jueus a Alemanya en aquesta època, va ser un procés lent i dolorós, en viure l'inici de la discriminació i de l'extermini. En el seu cas, aquesta identitat va ser entesa més políticament que culturalment. Considerava fonamental defensar-se com a jueva,

defensar el seu poble.

D'altra banda, Arendt descobrí, en aquesta època, els jueus no assimilats de l'Europa oriental. Una comunitat més aïllada i més fidel a les pràctiques religioses i culturals. També els jueus sionistes. Per Arendt, aquesta és una qüestió problemàtica. Defensa que la identitat jueva no és nacional, sinó supranacional. I ella creu que l'oportunitat del poble jueu és fer una proposta d'un món sense estats, o una estructura d'estats on les minories, les apàtrides no necessiten tenir drets, perquè la ciutadania no depèn d'un paper o de pertànyer a un territori o de ser nascut en un territori. La teva ciutadania és participar del món on estàs vivint.

♦ **Polemitzà amb els sionistes?**

Sí. A part el ja dit, creia que construir un estat a Palestina era com una aberració, crear un nou problema. També era contrària a la proposta de parlar només hebreu, perquè creu necessari valorar les tradicions dels que venien de països europeus. També rebutjava la relació política amb benefactors i patrocinadors, que podia limitar l'acció lliure. Veia en el moviment sionista molts lligams amb les grans famílies jueves potents econòmicament.

♦ **Tema polèmic, Arendt defensa la violència en moments determinats.**

És el punt més complicat. Ella defineix el poder com a una possibilitat, una potència, poder fer, no en fer. Cadascú de nosaltres té el poder, la possibilitat de fer, a escala política. En aquest punt, considera un error o problema

■ Stefania Fantauzzi, editora del llibre

delegar aquest poder. Donar el poder als representants és un greu problema per Arendt. Hi ha la voluntat de cadascú, després cal negociar, discutir, expressar les opinions amb tothom per arribar a realitzar una comunitat política comuna. En aquest context, la violència és només instrumental, per fer quelcom, totalment diferent de l'exercici del poder, afirma que on hi ha violència no hi ha política ni poder.

♦ **Concretant aquesta violència com a instrument, ella va defensar la creació d'un exercit jueu?**

Sí, primer perquè els jueus estan en situació de necessitat absoluta i s'han de defensar. Després perquè el poble jueu encara no té una dimensió política, no és poble ni espai comú on actuar, es mou en un àmbit prepolític, de preparació a l'espai polític. Això és el que passa, diu Aren-

dt, amb les revolucions: allò que trenca és un moment prepolític, prerevolucionari. Després, el problema és construir el nou espai de llibertat. Per tant l'exèrcit jueu era necessari per a construir l'espai polític pel poble jueu que, participant en la guerra tindria el dret a seure a les taules de negociació i dir la seva, i aquí començaria un primer pas polític.

En tots els processos revolucionaris hi ha una fase destructiva, després cal construir l'espai polític on cadascú exerceix el poder. En la revolució americana hi ha el poder dels consells, com també passa amb els soviets russos, el problema d'aquesta darrera és que, després, l'espai polític no va funcionar. El problema de la Revolució Francesa, segons Arendt, és que la revolució funciona només quan la qüestió social o econòmica està solucionada, si no fracassa, perquè no és una revolució política, és altra cosa.

Hanna Arendt
Participar del món
Escrius 1941-1945

Edició a cura de Stefania Fantauzzi
Traducció d'Anna Soler Horta i Edgar Straehle

El dret a l'aire net del Korikenti

Ariel Pérez Castellón
Advocat ambientalista

El Korikenti té cinc anys. Avui és un dia exultant. Ja ha acabat la ignorància d'un decret contra la COVID-19 que prohibia els infants sortir de casa. Després de 44 dies de tancament, preparem la bicicleta i la càmera fotogràfica per explorar el parc més bonic i prísti de la Via Làctia, el que tenim a tocar de casa.

Al Korikenti, l'enlluerna l'esplendor dels arbres, les palmeres i la gespa que ha crescut espessa i salvatge, com la d'una gran sabana. Es sorprèn també que tants ocells cantin alhora, com si estiguessin posseïts per una alegria i llibertat prehistòriques.

El Korikenti vola en la seva bicicleta a l'aire i la llum nítida, i exclama feliç: «El parc és com una selva!», i jo penso que sí, que la Pachamama és resilient, màgica i infinita.

El meu fill em demana què ha passat amb els cotxes, que ja ni se senten pels carrers dels entorns del parc. Pren entre els dit una dent de lleó, tanca els ulls, bufa i demana un desig: «Vull que tots els cotxes siguin solars

i elèctrics, i que els carrers de la ciutat siguin verds, de colors, per a les persones i animals».

La pandèmia global de la COVID-19 és una divisòria d'aigües en la història recent de l'Antropocè, potser els darrers tocs de la vida per revolucionar en pau el nostre sistema cultural, econòmic i social, tan insostenible. Fa alguns anys ja que hem sobrepassat la capacitat de càrrega de la Terra i estem desequilibrant i espoliant fins a l'últim dels ecosistemes d'aquest meravellós planeta que ens alberga.

Havent arribat a aquesta cruïlla civilitatòria: Estem disposats a renunciar i transformar el nostre xip cultural de producció i consum?, Podem vèncer l'aïllament individual, el darwinisme i l'atomització social? Podem construir noves comunitats i ecosistemes col·laboratius i inclusivament dels somnis dels nostres fills, i dels nostres propis somnis d'infantesa i joventut? Com diria Bob Dylan: «la resposta, amic meu, és dins el vent».

La contaminació de l'aire: l'assassi silenciós

Al 2018, una de cada cinc persones va morir al món a causa de la contaminació de l'aire produïda per la crema de combustibles fòssils (especialment petroli, dièsel i carbó). Dins d'aquesta població, els infants són especialment vulnerables a la creixent degradació de la qualitat de l'aire a les nostres ciutats.

Diversos estudis posen de manifest l'augment de morts i malalties per infeccions respiratòries en menors de cinc anys. Les partícules en suspensió (PM) provinents de la combustió del petroli o el dièsel hi són als metalls pesats i compostos orgànics, els quals poden ser cancerígens. La PM és tan petita que es respira fàcilment, pot arribar fins als pulmons i al torrent sanguini.

En investigacions recents, ha quedat palesa la presència abundosa d'aquestes partícules tòxiques al cervell de persones exposades a l'aire contaminat pels combustibles fòssils, la qual cosa està relacionada amb el desenvolupament de malalties neurodegeneratives com l'alzhèimer.

Informació, indignació i acció col·lectiva

Davant la cruesa de la informació i dels diagnòstics, necessitem recuperar la nostra capacitat d'indignació i el sentit de l'admiraçió. Però tant o més important és restablir la consciència que només l'acció col·lectiva i solidària ens permetrà somniar i construir més enllà del nostre escenari actual.

La nostra cultura, basada en el consumisme i l'abús de crema de combustibles fòssils, ha d'evolucionar cap a una cultura de supervivència que prioritzi el dret a la salut, a un ambient sa i equilibrat i a un futur digne de les noves i futures generacions. És urgent el disseny i la implementació de polítiques públiques estatals, autonòmiques, i municipals de mitigació i adaptació al canvi climàtic, que facilitin i promoguin l'ús del transport públic, limitin l'ús de vehicles amb combustibles fòssils, impulsin la peatonalització de les àrees escolars, i la implantació de corredors verds urbans, entre altres accions.

Labril de 2021 es va aprovar al Congrés dels Diputats espanyol la Llei de Canvi Climàtic i Transició Energètica. Tot i que encara està pendent d'aprovació al Senat, ja constitueix una fita política i legal imprescindible en aquest nou context. La llei no és del tot ambiciosa quant a l'objectiu estatal de reducció d'emissions de gasos d'efecte hivernacle, d'un 23% l'any 2030, lluny de la urgència que la situació mereix, i dels objectius més potents que altres països de la comunitat europea i en àmbit global s'han proposat.

En tot cas, la Llei és un fet viu que s'implementarà i els objectius de la qual s'haurien d'augmentar quan aquesta nova agenda climàtica se la facin nostres famílies, associacions de veïns, sindicats de treballadors i empresariat.

La construcció de xarxes d'acció col·lectiva i aprenentatges climàtics pot marcar la diferència perquè l'aire i el vent tornin a ser nets i frescos, i portin esperança i dignitat per als nostres fills i les noves generacions.

Una quarantena d'entitats reclamen que la gestió de Mútua sigui 100% pública

Els grups municipals del consistori rebutgen donar suport a la proposta presentada per PDSPT /Marea Blanca

Miquel Gordillo

El Ple municipal de maig va rebutjar una proposta de la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública de Terrassa/Marea Blanca, la qual havia presentat de forma oberta amb una campanya de recollida d'adhesions individuals i d'entitats. Es demana el suport del consistori per tal d'exigir al govern de la Generalitat un nou model amb gestió totalment pública per a la sanitat a la ciutat. És a dir, que Mútua de Terrassa sigui també pública. Es pretén aprofitar el moment de la renovació dels acords del contracte entre l'Hospital Mútua de Terrassa i el CatSalut a finals d'aquest any, i així obtenir una total transparència dels diners públics.

El manifest presentat per la PDSPT/Marea Blanca i 38 entitats sotassignats, entre les quals associacions veïnals, socials i de l'àmbit de la salut, també reclama, en conseqüència, que el personal sanitari de Mútua sigui absorbit o subrogat per l'administració. «Ja n'hi ha prou que les llistes d'espera siguin les més llargues de tot Catalunya», llegí en el plenari el seu representant Baldo Arnau, i cità dades corresponents al 2018, «perquè no es digui que les actuals llistes estan influenciades per la covid», declarà. Com a dada significativa, afirmà: «ens venen infermeres que han tingut 23 contractes temporals en un any, amb durades de 3 hores».

Precarietat dels professionals sanitaris i opacitat en la gestió

«Els contractes són precaris, hi ha escassetat de personal», afegí el manifest, tot fent menció que les retribucions són menors que als centres dependents de l'ICS: «el Consorci Sanitari té una despesa de personal del 63,05% dels ingressos, mentre que a Mútua és

d'un 55,28%», il·lustra el manifest.

Com no, es denuncia també l'opacitat en la gestió, sense control dels recursos públics, sense fer concursos de compra de materials i serveis, amb facturació doble - «no hi ha manera de saber si es facturen en la comptabilitat pública i s'utilitzen també en la privada», afirmen -; per tant, amb desigualtat de tracte entre els pacients de la part pública i privada: «qui es pugui pagar les proves especials com un TAC passa per davant en la visita a l'especialista o a una intervenció quirúrgica»; és a dir, el que sempre han denunciat.

En tot cas, cap dels grups del consistori avalaren la proposta de Marea Blanca. Des de JxT i Cs es defensà un model sanitari públic-co-privat a Catalunya, tot exigint que sigui de qualitat. «No confonguem el sistema de gestió amb l'eficàcia», expressà Eva Candela del PSC, i esgrimia que el que «el CatSalut ha de fer és el seguiment dels proveïdors i exigir transparència».

«Això no pot passar ni passarà», deia Isaac Albert, tot considerant que Mútua ha de prestar el seu servei a la ciutat, això sí, reconegué que «el que toca és demanar que els diners públics (el 90% dels ingressos de Mútua) es gestionin eficientment i de forma transparent», assenyala.

Des del govern es va suggerir una proposta més suau dels acords, per donant simplement suport a defensar la gestió pública del servei sanitari a la nostra ciutat i exigir més transparència al CatSalut, mentre convidà a debatre la proposta i votar-la el mes vinent. Arnau reconegué però no tenir marge de maniobra: «el document està signat per 38 entitats i no podem canviar-ho unilateralment». Per tant, el document presentat no s'aprova.

La Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública-Marea Blanca va presentar públicament la seva campanya per què el servei que presta Mútua Terrassa sigui públic al 100%.

«Al Consistori li preocupen més els interessos de l'oligarquia empresarial que la salut dels seus ciutadans»

La posterior valoració de la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública/Marea Blanca respecte a la presentació i el rebuig de la proposta en el plenari és força negativa i crítica amb els grups polítics locals: «Ha quedat palès que al Consistori li preocupen més els interessos de l'oligarquia empresarial i financera que la salut dels seus ciutadans», ha manifestat la plataforma en un comunicat. Lamenta aquesta

que «no han tingut en compte l'aprovació d'una proposta similar per part de l'Ajuntament de Rubí». Malgrat sentir «una gran tristesa», tenen el «convenciment que és un primer pas en un canvi de model més eficient i equitatiu», afirma el col·lectiu, «on el poder adquisitiu no sigui determinant en l'accés i el tipus d'assistència sanitària que rep el ciutadà». Donen per fet doncs que seguiran les mobilitzacions vers aquest objectiu.

Ajuntaments contra la judicialització (per part d'Agbar) dels processos de la gestió pública de l'aigua

Prop de 40 municipis catalans i ens locals que han iniciat processos de recuperació de la gestió directa de l'aigua, denuncien la postura d'Agbar d'assetjament als municipis per revertir les decisions democràtiques adoptades pels seus plens. En un manifest conjunt, critiquen «l'obsessió d'Agbar d'avançar els seus interessos i la seva necessitat de repartir beneficis i dividends», a costa de la sobirania municipal. Així com la «creixent judicialització per part dels operadors privats, que no estan assumint que cada cop més municipis i ens locals s'estiguin inclinant per la gestió pública», i per la voluntat de la seva ciutadania de mantenir un servei essencial i un dret humà com l'aigua sota l'esfera pública».

La trobada en què s'ha presentat el manifest es va dur a terme a l'històric dipòsit de Can Boada, on tots els electes han posat darrere d'una pancarta en defensa de la gestió pública de l'aigua. Entre els assistents, amb la tinent d'alcaldia Lluïsa Melgares, hi havia dos regidors de la ciutat de Barcelona, Janet Sanz i Eloi Badia l'alcaldessa de Sant Cugat del Vallès, de Manresa, el president del Consell Comarcal d'Osona i alcalde de Sant Julià de Vilatorrada, a més de representants electes dels consistoris de Girona, Sant Boi de Llobregat, El Prat de Llobregat, Sant Feliu de Llobregat, Ripollet, Montcada i Reixac, Montornès del Vallès, Corbera de Llobregat o La Bisbal d'Empordà, entre d'altres.

> Projecte comunitari de taller tèxtil i una possible cooperativa

Costura i català per empoderar dones magribines al Districte II

Miquel Gordillo

Un petit local del carrer Salamanca, al pàrquing on s'ubica el mercadal de Montserrat, acull un taller tèxtil i pràctiques d'idiomes. L'espai s'omple de vida cada dia amb la presència de dones magribines del barri, que vénen a aprendre l'ofici de costurera. Centrat actualment en l'elaboració de mascaretes, hi ha l'objectiu de formar amb elles una cooperativa de treball, tot i que el reffons és un projecte sociocomunitari d'empoderament de les dones en què s'han implicat un seguit d'entitats socials de la ciutat.

La iniciativa compta actualment amb 18 dones d'origen magribí. «L'objectiu és que siguin autosuficients, surtin del barri, que siguin conscients que són ciutadanes de Terrassa», ens explica la Marieta Escobar, monitora de costura del taller que també anomenen com a *Textilcoop*. «Volem transmetre-les que aquí som totes iguals, els homes no estan per sobre d'elles», diu assenyalant el missatge d'un cartell a l'entrada.

Crear una cooperativa a curt termini

L'origen de la proposta es remunta a fa 4 anys, quan a l'Escola Montserrat es fa un procés participatiu al barri, en què es destaca l'interès per la costura. «Unit amb la necessitat d'una millor cohesió social, lligant totes dues coses s'inicia el projecte, explica el Pau Cónsola, de l'Eina Cooperativa. Detallen que és la tercera vegada que comencem un projecte diferent, «abans s'havia fet roba adaptada per a persones amb capacitat reduïda, però quan va arribar la covid es va haver de tancar el taller». Reconeixen igualment que això no suposava cap benefici: «la confecció industrial està molt malament pagada, d'això en té la culpa Amancio Ortega, no surt rendible», assenyalava la Marieta. «Llavors vam pensar en fer el nostre propi producte i que fos lligat a l'economia social i solidària», explica el Pau.

■ Dones magribines cosint al taller tèxtil del barri de Montserrat

MG

En el projecte intervenen diverses entitats, com ara la Fundació Maria Auxiliadora de La Maurina, «ens cusen unes 200 teles per fer-nos un cop de mà», diu la Marieta. A banda del suport de l'Escola Montserrat, s'hi ha sumat l'AV Montserrat, a més dels serveis socials de l'ajuntament, la col·laboració de persones voluntàries, i la cooperativa l'Eina, entitat promotora de la iniciativa.

«L'objectiu és que siguin autosuficients, surtin del barri, que siguin conscients que són ciutadanes de Terrassa»

El teixit per fer les mascaretes va ser donat per la UPC, «és de polièster, fet amb ampolles reciclades, dura 25 rentades i acaben al container de plàstic. Primer, totes han fet mascaretes per a les seves fa-

mílies», detalla la Marieta. Actualment hi estan treballant en el projecte dues persones amb un pla d'ocupació, la mateixa Marieta i la Houria, qui exerceix com a mestra de català i dissenyadora gràfica de les campanyes del projecte. També destaquen la tasca de la Sonia Arnau, responsable de Serveis Socials. Són conscients, tot i el potencial de la iniciativa, de les limitacions que marquen els plans d'ocupació; apunta la Marieta que «es necessiten dedicar-hi més hores, sobretot veient les possibilitats del projecte, «hi ha dones que volen fer jardineria», a més de reconèixer que el català i costura són més aviat el vehicle pel veritable objectiu, que es l'empoderament de les dones.

«Magradaria treballar en aquesta cooperativa, i ensenyar-me a cosir vestits i mascaretes. També aprendre català i castellà», ens explica la Hayat, una de les dones del grup matinal.

També estan organitzant un cicle d'un divendres al mes, com ara una xerrada sobre emocions i menstruació, una obra de teatre d'empoderament de la dona, i un taller de grafiti. «Seria genial assolir una cooperativa, l'important però és el procés», afirma la Marieta. L'objectiu de la cooperativa seria factible amb la venda de les mascaretes. En tot cas, «busquem gent que ens ajudi amb el seu temps i també mecenes».

Després del 15M

Fèlix Pardo
@felixpardova

La nit del 15 de maig de 2011 unes cinquanta persones van acampar a la Puerta del Sol de Madrid. Als pocs dies aquesta acampada es va replicar per les principals places de nombroses ciutats de l'Estat mobilitzant a milers de persones. I en pocs setmanes aquest fenomen es va fer global, trobant acampades des de Copenhaguen fins Nova York i Buenos Aires. El 15M va ser un moviment social espontani, amb una organització horitzontal, sense líders polítics ni activistes professionals, on les decisions es prenen en assemblees per consens i amb propostes transversals a diferents ideologies. Molta gent que hi va participar, sobretot el jovent, va tenir la seva primera experiència d'una democràcia directa i real.

El 15M va ser una explosió de la pulsio de vida latent inhibida per la pulsio de mort que representa el neoliberalisme com a ideologia de la cultura que ha colonitzat com un virus totes les esferes de la vida social. Amb la crisi financera global de 2008 es va evidenciar encara més la subordinació del sistema polític al sistema econòmic, de la vida al capital. L'estat del benestar es va seguir desmantellant i van augmentar les privatitzacions d'empreses públiques alhora que es socialitzaven els costos de la crisi --les externalitats del sistema bancari. La crisi de representativitat es va fer palesa però des del bipartidisme dominant es seguia construint amb cinisme un relat abstracte de les necessitats bàsiques de les classes subalternes.

I de sobte aquesta pulsio de mort va cedir davant la força de la pulsio de vida. Van irrompre les utopies d'una nova manera de fer economia i política; els ciutadans van prendre la paraula a les places per construir el seu propi relat i van practicar des de l'anonimat la desobediència civil; es va generar un clima social i un estat d'ànim col·lectiu que afavoria la creació i la difusió d'una pluralitat d'iniciatives i d'estils de vida alternatius a les convencions socials, el valor de les quals es va reconèixer en un plànol d'igualtat sense el biaix d'una meritocràcia elitista; es va organitzar la lluita pels drets econòmics, socials i culturals en els espais públics on la gent conviu, es socialitza i participa en projectes en comú, reivindicant la seva autonomia amb relació als poders econòmics i polítics, i també es va articular l'expressió de la dimensió estètica del 15M, amb accions insòlites, amb creacions poètiques i artístiques comunals i amb una desbordant imaginació i un contagiós entusiasme.

El 15M va demostrar que el col·lectiu també suma, que té la seva pròpia intel·ligència, que la política és quelcom més que una administració perquè cal l'atenció i la cura de les persones, que la subjectivitat està en la base de la lluita per l'emancipació humana i que aquesta lluita cal fer-la ocupant els espais públics amb els cossos, perquè l'abstracció del poder es combat amb la concreció de la vida de cada persona, amb la circumstància i experiència particular de cadascun.

Van ser molts els assoliments del 15M, com la campanya *15MpaRato* que va facilitar 65 condemnes judicials, la moratòria antidesnonaments, les mareas en defensa dels serveis públics, la mobilització dels pensionistes com a nou actor polític, els menjadors i rebosts socials, la gestió comunitària d'instal·lacions públiques, la visibilització dels feminismes, els grups d'ajuda mútua i l'impuls del mercat social, en particular amb les cooperatives de consum i les finances ètiques. També són molts els fracassos, com la tolerància de la societat a les transformacions financeres i organitzatives del sistema capitalista per assegurar la seva pervivència. Però el balanç és positiu. Perquè el 15M va ser, sobretot, una celebració de la vida i una crida a l'esperança d'un futur millor per a totes les persones. Es va abonar i sembrar un terreny erm. Ara toca fer créixer els brots verds.

M
MALARRASSA

Vols arribar on no arriben altres?

Anuncia't a
MALARRASSA

Contacta amb nosaltres:
www.malarrassa.cat
publicitat@malarrassa.cat

FASVOLUNTARIAT?

Teixint vivències, teixint emocions
Barris Montserrat, Torrensano i Viladell

Si tens coneixement de costura i vols participar en la confecció de mascaretes, col·labora amb nosaltres en aquesta iniciativa solidària.

dimarts i dimecres
de 16:30h a 19:30h
C/ Salamanca (Mercadal)

+ info. contacta amb: Marieta 695 12 94 55

Organitzat per: l'Eina, l'Eina de Terrassa, SOC, etc.

> A Can Parellada, joves de tercer d'ESO estudien i experimenten l'economia solidària

Servei a la comunitat, educació en valors, una altra economia és possible i necessària

Disset grups de tercer d'ESO de l'IES Ègara han optat aquest curs per un innovador curs d'Emprenedoria centrat en l'economia social i solidària, tot treballant amb 8 cooperatives i entitats que treballen amb els valors d'aquesta perspectiva econòmica i social. Dos dels grups han fet l'experiència amb *Malarrassa*. Publiquem en aquesta pàgina el primer dels articles que han redactat com a part dels resultats dels tallers.

Pep Valenzuela

Servei a la comunitat, economia solidària, educació en valors... tenen tot a veure amb l'assignatura d'Emprenedoria, optativa a tercer d'ESO. En aquest curs, 2020-21, l'han escollit 4 classes, on s'han format 17 grups que han treballat conjuntament amb alguna de les 8 entitats de l'economia social i solidària de Terrassa que han acceptat la proposta, entre les quals la cooperativa i periòdic *Malarrassa*.

«Em va semblar que combinava molt bé amb el servei a la comunitat», una àrea que a l'institut es treballa des de fa temps, declara la coordinadora del projecte, Bea Martin, doctora en Biologia i professora a l'institut Ègara, al barri de Can Parellada. «Vam anar a veure els punts de contacte, mirant que l'emprenedoria no fos només fer una empresa per guanyar diners, sinó que tingués un punt de vista molt més social, que posés les persones en el centre».

La Bea Martin confessa que el seu perfil, com a biòloga i professora de matemàtiques, no està directament relacionat amb l'espai de l'economia solidària, però declara que ha «descobert un món fantàstic d'experiències, de valors i maneres de fer diferents».

El primer trimestre van fer els tallers que el servei de l'Ajuntament ofereix. D'entrada, com convertir una idea en una empresa, també un taller de cooperatives i introducció a l'ESS. Però va ser a partir

d'una conversa amb un membre de la Xarxa d'Economia Social de Terrassa, en Fèlix Pardo (professor de Filosofia i col·laborador de Malarrassa), que el projecte va agafar cos. «Vaig proposar una peça dintre d'emprenedoria, pel segon trimestre, que es plantegés aquests objectius», informa la Bea Martin.

Les joves es plantegen tasques per donar continuïtat a l'experiència: mantenir un perfil Instagram, fer un taller de periodisme i crear un club que funcioni com a corresponsalia de l'IES i el barri

El projecte i propostes imaginats, de totes maneres, van esdevenir inabastables en el context de la pandèmia. «Quan vam començar vam anar veient que això seria més lent, però vam decidir anar endavant igualment, encetar una proposta que pogués tenir continuïtat». Tot plegat va esdevenir un

■ Grup de joves de 3r d'ESO de l'IES Ègara que han participat en un projecte de servei comunitari amb Malarrassa

projecte amb 8 diferents entitats egarenques de l'ESS i afins: el Banc del Temps de Terrassa, l'Egarenca (cooperativa de consum), Fupar, Casal de la Dona, Engrunes, Club Gimnàtic, Fiare Banca Ètica i Malarrassa. S'han fet trobades virtuals i, simultàniament, es va crear un espai a internet per compartir els materials, les informacions i les reflexions.

Continuïtat dels treballs

El coneixement dels projectes ha permès, de forma molt concreta i real, aprendre i assolir els conceptes i valors d'aquest àmbit, així com el compromís i la implicació; fins i tot en aquest context de pandèmia, amb totes les restriccions relacionals, que han complicat molt les dinàmiques de treball i aprenentatge.

Però, així i tot, s'han pogut fer trobades virtuals, s'han estudiat i acompanyat les experiències dels diferents projectes i l'alumnat les ha treballat, tot elaborant diversos materials, com escrits, vídeos, perfil Instagram...

A falta d'una avaluació global de l'experiència, des de la direcció de l'IES Ègara, ja tenen clar que cal replicar el projecte l'any vinent, tot desitjant que sigui sense covid, en condicions que permetin millorar el coneixement i pràctica de l'ESS, així com d'estrenger la relació entre l'institut i el barri de Can Parellada, d'una banda, i entre el barri i el conjunt de Terrassa, de l'altra; una qüestió, aquesta, sempre difícil donades les distàncies geogràfiques. «La feina feta ha servit per conscienciar l'alumnat i establir vincles amb el barri i les entitats, i pensar la relació amb la ciutat, que queda lluny de Terrassa», afirma Martin.

L'experiència es difondrà, al barri, amb tríptics i cartells, i a les xarxes socials. Estan pendent de fer una trobada amb les associacions veïnals, amb l'AMPA, la regidora del districte i altres entitats, quan les mesures ho permetin. En tot cas, i com a balanç provisional, el curs ha estat un gran aprenentatge, tant per l'alumnat com pel professorat implicat i les entitats amb les quals s'ha col·laborat.

D'altra banda, com ara aques-

ta trobada presencial de l'equip de Malarrassa amb els dos grups d'estudiants amb qui s'ha treballat, també es prepara un taller de *fake news* i, amb Fupar, es vol fer una gimcana, realitzant així, alguns treballs i exercicis que no s'han pogut fer abans.

L'alumnat, així mateix, es planteja algunes tasques per donar continuïtat a l'experiència. La Noa Piqueras explica que han creat un perfil a Instagram, per publicar informacions interessants, així com fer un taller de periodisme en el qual s'escolliria un tema i els participants haurien d'escriure un article.

L'Aidan Abril i l'Ishak Ouharram, que amb l'Unai Garcia i la Naiara Marín, formen l'altre grup, es proposen crear un club de periodistes que podria funcionar com una mena corresponsalia de l'IES Ègara. Això no és totalment nou, perquè l'institut publica una revista des de fa anys, editada fins ara per l'alumnat de primer de batxillerat. Però pot servir per ampliar la participació i les relacions amb la comunitat i el barri.

Servei a la comunitat a l'Institut Ègara

Noa Piqueras, Ainoa Sanjan, Anas El Handaz, Xavi Salavarría

Alumnes de 3r d'ESO de l'IES Ègara

Al'institut Ègara de Can Parellada, es treballa el servei a la comunitat a 3r d'ESO. En aquesta assignatura, el que es fa bàsicament és treballar els diversos tipus de serveis mitjançant petites iniciatives com ara l'èxit, l'acompanyament a primer d'ESO, la campanya de donació de sang, les polseres candeles, entre d'altres. En aquest institut es fan aquests petits voluntariats ja que el professorat vol introduir als estudiants el món del servei a la comunitat i d'aquesta manera,

poder treballar i conèixer el barri que ens envolta.

A continuació, us explicarem de forma general en què consisteixen els serveis que hem portat a terme l'alumnat de 3r d'ESO.

Per començar tenim el lèxic, que consisteix en què nois i noies de l'institut llegeixen i treballen amb nens i nenes de primària per fomentar la lectura, i així poder millorar-la. Seguidament, tenim l'acompanyament de 1r d'ESO on l'alumnat de 3r, ajuda a fer feina, els acompanyen en el procés de canvi de primària a la secundària i finalment, els ajuden a organitzar-se millor i d'aquesta manera, donar-los un com de mà per adaptar-se millor a la secundària. També tenim la campanya de donació de sang, les persones voluntàries el que fan és donar difusió mitjançant petites iniciatives com ara: vídeos, tríptics, etc.

A més a més, en el centre també tenim una biblioteca i un dels serveis que portem a terme és el Biblioègara, que consisteix en organitzar i dur a terme campanyes divul-

gatives per donar a conèixer la biblioteca de l'institut a tot el barri. Al centre també portem a terme la campanya relacionada amb els medicaments: quin, quan i com, que consisteix en informar a la població sobre el reciclatge dels fàrmacs i de com poder fer un ús responsable d'aquests, amb l'objectiu final de conscienciar a la gent i tenir cura del planeta.

Per acabar aquesta explicació, també fem el projecte Candela que consisteix en fabricar polseres i vendre-les a través de xarxes socials creades per nosaltres. D'aquesta manera, poder ajudar a la investigació contra el càncer infantil. Aquest voluntariat es fa amb la col·laboració de l'entitat "Polsera solidària".

Aquestes són algunes de les iniciatives que duem a terme a l'institut Ègara del barri de Can Parellada. Per concloure, volem dir que gràcies a aquestes iniciatives els estudiants estem coneixent millor el món del servei i del voluntariat i per tant, entenem una mica més la realitat que ens envolta en el nostre dia a dia.

ESTIU VIU!

2021!

SETMANA D'ALTA MUNTANYA INFANTIL I JUVENIL

ESCALADA VIA FERRADA RÀPELS
TRAVESSA TALLERS BIVAC AMICS
AVENTURA REFUGI

DEL 25 AL 31 DE JULIOL

PIRINEU CATALÀ

440€

MÉS INFORMACIÓ A WWW.CE-TERRASSA.CAT

DE 7 A 9 ANYS

DE 10 A 13 ANYS

DE 14 A 17 ANYS

Centre Excursionista de Terrassa
1910

FEEC
Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
(Federació Catalana d'Alpinisme i Escalada)

> Espai CET. Notícies i propostes del Centre Excursionista de Terrassa

Al juny, prepirineus

Finalment arriba la primavera a les muntanyes. El mantell blanc que les ha cobert durant l'hivern es va retirant a poc a poc i els prats recuperen la verdor, els arbres del bosc es treuen del damunt el pes de la neu i floreixen les primeres flors de muntanya.

Tanmateix, a les parts més altes dels Pirineus, especialment

als racons més obacs, la neu es resisteix a desaparèixer. Les nits encara hi són fredes i el sol de la primavera no és prou fort com per desfer-la durant el dia.

Quan ja ha començat el procés del desglac, caminar per les comes innivades, és una experiència poc agradable, amb trams encara glaçats que s'alternen amb plaques més

toves on ens podem enfonsar fins als genolls.

Tampoc és el temps adequat per a la pràctica de l'esquí de muntanya ja que, tret de en els cims més alts i les geleres més persistents, ens costa trobar pendents prou continus perquè l'esquiada sigui prou agradable.

Què ens queda, doncs, a qui ens agrada la muntanya?

Els Prepirineus. Aquestes carenes que s'alcen al sud del la serralada principal, amb alçades més modestes, ofereixen oportunitats per a la pràctica dels esports de muntanya en aquestes temporades intermèdies.

També hi podem trobar la pau i la calma que sovint trobem a faltar a les muntanyes més més conegudes, molt més freqüentades que no pas els cims més discrets de la serralada prepirinenca.

La proposta

Un itinerari ideal per gaudir de la bellesa, la pau i l'atractiu muntanyenc que ens ofereixen els prepirineus és l'ascensió al Cogulló d'Estela, als rassos de Peguera. Si bé és cert que l'antiga estació d'esquí és un idret molt freqüentat, l'itinerari que us proposem discorre per camins tranquils, per indrets de gran bellesa i combina el senderisme, moltes oportunitats per gaudir de la natura i alguna dificultat tècnica a l'abast de tothom.

Es tracta de pujar a aquest cim des del Santurai de Corbera, a Espinalbet, per la font i els plans de Tagast i el coll d'Estel·la. El camí passa per magnífics boscos de pi roig i prats coberts de flors. A partir dels 1700 m el pi roig és substituït pel pi negre. Entre el coll d'Estela i el cim hi ha un tram de grimpada fàcil, equipat amb una corda fixa, i alguns passos estrets que fan força impressió, tot i no presentar cap dificultat. Des del cim es pot gaudir d'una vista esplèndida de la serra de Queralt, les planes agrícoles del Berguedà i els massissos de Montserrat, Sant Llorenç del Munt i el Montseny.

Al codi QR de la fotografia hi trobareu una track part de la qual segueix aquest camí.

Les activitats del mes de juny

INFANTIL I JUVENIL

EnCETem

5 i 6 de juny: Sortida a Montblanc i Prades
13 de juny: Cloenda al PN del Montnegre – Corredor

AvanCET

5 i 6 de juny: Sortida a Montblanc i Prades
13 de juny: Cloenda al PN del Montnegre – Corredor

SENDERISME

Horitzons

5 de juny: Volta per les castanyedes del Montseny

Senders

13 de juny: Enguegem de nou! Al Lluçanès

Passejades pel Parc

16 de juny: Turó de les Rovires, Morral Gran, Morral d'en Bens, coll Prumera

Travessades familiars

19 de juny: Fonts dels torrents de Botelles i Ribatallada

Marxa nòrdica

12 de juny: Altafulla

CIÈNCIES NATURALS

Ornitologia

Maig, juny i juliol: Projecte orenetes 2021
12 de juny: Coll de Pal

CULTURA

10 de juny: Ocells i Cultura
16 de juny: Presentació del llibre Rellinars a les teves mans

EXPOSICIONS

del 28 de juny al 25 de juliol: Exposició col·lectiva de fotografies de persones associades al CET

Trobareu tota la informació del Centre Excursionista de Terrassa i les nostres activitats a:

ce-terrassa.cat

COLÒNIES DE MUNTANYA

del 4 al 24 de juliol

CASAL D'ESTIU

del 28 de juny al 30 de juliol

I també Casal d'estiu al setembre

ESTADES D'ALTA MUNTANYA

Darrera setmana de juliol
Per a infants i joves nascuts entre 2013 i 2004

I també...

CAMPAMENT D'ALTA MUNTANYA

de l'1 al 15 d'agost a Picos de Europa

NOUS PROJECTES

A la darrera assemblea general els socis van aprovar l'adquisició d'una part de l'actual seu social de l'Arxiu Tobella. Aquesta ampliació en l'espai disponible ens permetrà tirar endavant un seguit de projectes prioritaris per l'actual junta directiva:

- Escola de muntanya homologada
- Integració social d'infants, joves i adults
- Activitats extraescolars diàries
- Colònies d'estiu
- Estades esportives estivals per a joves
- Activitats funcionals per a gent gran
- Creació i gestió del refugi de Cellers

Tocades i tocats pels conglomerats

Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac
Quan el paisatge es converteix en filosofia (Segona part)¹

Cesc Poch

Cada gran estrat de conglomerat del massís està separat per una petita capa vermelloso – composta de gresos rogencs i més argilosa – a vegades no més gran d'un metre d'alt, que és on surten la majoria de fonts del massís. Aquest fet és molt clar de copsar si pugeu a La Mola pel Camí de la Font Soleia, resseguint l'espai i les baumes que es formen en la separació rogenca entre els dos grans estrats de conglomerats grisós, i accediu al cim per la canal i carena de les Ànimes, passant per la Font del Saüc, en la següent beta vermelloso, ja just abans de la cima. I també és molt visible a la Font del Lladre, sota el Paller de Tot l'any, a l'Obac. Això m'ha fet pensar: l'aigua es filtra per les fissures dels conglomerats grisos i emergeix quan topa amb una capa més permeable. (Aquests espais permeables són bons o dolents? Necessaris?...). És conegut que al cim de La Mola s'hi pot pujar per més de 50 combinacions de camins diferents, pel cap baix. (No hi ha una única via o ruta, sí que n'hi ha de més directes o transitades, però no són sempre les més boniques i plaents, ni enriquidores). Aquesta que he descrit, el camí de la Font Soleia i la Canal de les Ànimes és una de les meves preferides, m'agrada molt el tram de les baumes i el camí arran de roca i té unes extraordinàries vistes, també amb diverses agulles de conglomerat. En aquesta canal, el primer dia que ens hi vam poder escapar en la desescalada fugint del confinament de la pandèmia, a mitja canal, en la part més rocosa, en una petita esclatxa allà on semblava impossible que hi creixés res, hi havia una "orella d'os" florida, amb la seva bonica flor violeta. Més enllà de la seva intensa bellesa, per mi va ser símbol que, fins i tot en les condicions més adverses, rebrota la vida. Cada cop que hi he tornat a passar, és a la part inicial de la canal pujant a la dreta, miro com està la planta, i l'arreglo i la cuido una mica, assentant-la. (Guardeu-me el secret i no ho tingueu massa en consideració, però ens diem coses).

Al final la nostra robusta roca i massís conglomerat està plena d'esclatxes i cavitats, coves farcides d'història on s'hi han aixoplugat ibers i prehistòrics, romans, bandolers, carlinades vàries, i ara com a les agulles i avencs, són plenes d'espeleòlegs,

escaladors i excursionistes. Diuen que, a més, hi ha diversos rius subterranis – és una mica pensament màgic i llegenda popular, però com en totes les llegendes hi ha una mica de veritat – i es poden veure a la Cova Simanya, o quan periòdicament en èpoques de pluges fortes, brollen "Els Caus de Can Guitard" enfilant la Serra de l'Obac més a prop de Terrassa.

No em podreu negar, que tot plegat no és una gran metàfora. Un conglomerat és com una constel·lació de diversitat i cohesió, feta de sediments i al·luvions, amb fissures on hi treuen el cap flors que gosen i aprofiten els petits espais per arrelar-hi. Tot plegat també té porositat, diferent al de les roques volcàniques de Nàpols de Lacis i Benjamin, però genera cavitats i esclatxes pels que flueix aigua i vida. No tenim un volcà que fumeja com a Nàpols, però ens fa un paisatge molt especial i idiosincràtic.

A Sant Llorenç del Munt i l'Obac hi són molt característiques, en les seves parts més altes i exposades, petites "codines", trossos de prats crescuts entre rocalsades de conglomerat, on petites acumulacions de terra generades per l'erosió, hi ha permès créixer prats verdosos, amb soferres mates. Aquestes són molt vulnerables a la intensa activitat humana i social actuals al Parc Natural. Sí perquè Sant Llorenç del Munt i la Serra de l'Obac van ser declarats

parc natural, després d'una decidida lluita ecologista, fet que va aturar el creixement de les urbanitzacions que li arriben fins al llindar i fins i tot la vulneren i fereixen una mica.

Aquí ens apareix el factor temps. El paisatge geològic també és dinàmic, com el paisatge sociològic, però el primer es mesura en milions d'anys; però són producte i fruit de la seva evolució i canvi constant. Pel que fa als embotits a vegades és qüestió de dies o hores...

Hi ha un reconegut pintor modernista terrassenc d'inici del segle XX, el Pintor Vancells, (Joaquim Vancells, Terrassa 1866-1942) deia que la majestuositat del massís de Sant Llorenç del Munt, La Mola, li donen a Terrassa un dels millors fons d'escenari del món. I és veritat. T'ho miris de prop o de lluny, som fets i passats com el conglomerat que sempre ens acompanya. Aquesta idea, relat, discurs de la pluralitat constitutiva, al·livió, esclatxes, constel·lació de còdols i creació per sedimentació transcendeix el propi paisatge.

Tot això ho pensava avui mentre em mirava les formacions i parets rocoses i trepitjava els conglomerats, que hi ha a la Canal del Bolet, la que puja més directament a La Mola des de Can Robert. Però a mi m'agraden tots els camins, carenejar, els obacs d'alzines i boixos, els escadussers roures, les pinedes assolellades, i l'olor que

hi fa el romaní i la farigola, que hi creixen i arrelen fort entre els conglomerats i les codines.

Amb el meu pare, quan jo era petit, vam freqüentar i visitar el geògraf Pau Vila a casa seva, cap a finals de la seva vida, i recordo que ens va explicar que quan pujava a La Mola li agradava abraçar els còdols de conglomerat, i pensar que aquelles roques venien de Mallorca. El delta amb que s'havien format no el generaven rius que baixaven de l'actual inclinació pirinenca, sinó d'unes terres que estaven on actualment hi ha les illes balears i la mar Mediterrània, i que la història geològica un dia -un dia que va durar anys, que diria aquell, milions d'anys- va invertir. Són pedres d'una mediterraneïtat d'abans del temps.

Des de dalt La Mola, la vista del Terrassa i la plana del Vallès és brutal, són talment un conglomerat social i urbà, que encara conserva una mica de verd, sempre amenaçat de ser devorat pel ciment i la seva ideologia deutora suposat creixement capitalista. Collserola i el Tibidabo ens amaguen Barcelona, però per banda i banda, per les bretxes que hi han excavat el Besos i el Llobregat, es pot veure el mar. Si hi pugeu un dia clar i net es veu Mallorca aigües enllà. Es veu des del Pirineu a Mallorca. Miro els conglomerats que ens defineixen i miro, Terrassa, el Vallès, el país, si pot ser un capvespre de cel vermellós.

Deia el poeta i escriptor líric Hugo von Hofmannsthal, bon amic de Benjamin, per cert, "tot paisatge en algun moment es revela plenament: però només a un cor emocionat".

¹ La versió sencera de l'article la podeu llegir a www.malarrassa.cat

² El subtítol de l'article és manllevat del llibre Mitelmeier, Martí, Adorno en Nàpols, (2018), Editorial Paidós, que explica la coneixença d'Asja Lacis, dramaturga bolxevic letona i el filòsof alemany Walter Benjamin a l'illa de Capri el 1924 i les seves derivades filosòfiques: l'article de Lacis i Benjamin citat es troba a Nàpols (2019) Editorial Casimiro.

ASSESSORA
— gestió en economia social —

**Centre de formació i gestió
de Cooperatives i Societats Anònimes
Laborals del Vallès Occidental**

- Constitució de societats
- Assegurances
- Comptabilitat
- Estudis de viabilitat
- Assessorament laboral
- Gestió social
- Capitalització de l'atur
- S.L. i autònoms

**Carrer Torrent, 146, baixos
08225 Terrassa**

**Telèfon
93 780 28 88
info@assessoragestio.com**

DES DE 1976
PROJECTE COL·LECTIU DE
CARÀCTER SOCIAL
COOPERATIU
TRANSPARENT
AMB MÉS DE 2320 SOCIS I SÒCIES

LAS ARENAS
MUTUALIDAD

Des de la Mutualidad de las Arenas podem oferir-te opcions ajustades a la teva realitat i necessitats sense importar l'edat que tinguis.

No paguis més del necessari per a la teva assegurança de decessos.

MUTUALIDAD LAS ARENAS
CENTRO SOCIAL LAS ARENAS
C/JOAN XXIII, 44 (TERRASSA, BCN)

INFO@MUTUALIDADLASARENAS.COM

682156374

LAS ARENAS
MUTUALIDAD

→ LLIBRES

Matar el marit

Jordi Sellarès

Aquest és un d'aquells llibres que et deixa un mal cos endimoniat a sobre, però també és d'aquells que es fa més necessari que mai llegir. *Matar al marit* és una història de violència que, malauradament, segueix estant a l'ordre del dia en ple segle XXI. Parlem de violència masclista, d'opressió contra les dones per part dels homes i de la comunitat, d'abusos i de violació. I d'una de les poques sortides que té una dona que pateix totes aquestes tortures.

La figura de la dona, de la feminitat, a la Xina, a Taiwan o a l'Àsia oriental en general es correspon amb allò servicial, cast, devot, reclus a l'àmbit privat, allà on només els homes de la família hi tenen accés. I poder. El confucianisme, doctrina filosòfica-moral amb que es regeix la societat xinesa, basada en la disciplina, la pietat i la obediència paterno-filial es desplega encara amb més força en les relacions maritals, en la submissió de les dones envers els homes. I d'això tracta precisament *Matar el marit*.

Publicada originalment el 1983, *Matar el marit*, de l'autora taiwanesa Li Ang (1952) va suposar una autèntica revolució i escàndol a les lletres xineses, tant pel fons com per la forma. Perquè Li Ang va basar la seva obra en un succés de la crònica negra dels anys 30 a Shanghai (una dona mata al seu marit després d'anys aguantant els seus abusos, agressions i violacions) extrapolant-lo al Taiwan rural dels anys 80. I al llibre no hi ha «ni trampa ni cartró», no s'amaga res de misteri ni hi ha cliffhangers de cap tipus. Comença amb la nota de premsa fictícia on se'ns informa que Chen Lin Shi va matar al seu marit, Chen Jiangshui, amb un ganivet d'escorxar porcs i just després el va esquarterar. I de seguida se'ns informa, també, del motiu de l'assassinat, l'estupefacció de l'absència d'adulteri com a possible mòbil del crim i la parafernàlia i exposició pública de l'acusada just abans de ser executada com a avís dissuasiu davant d'eventuals imitadores de Chen Lin Shi.

Ens diu Manel Ollé al pròleg que com a visitants i passavolants acostumem a veure les ciutats (i la cultura) xineses (i asiàtiques en general) embadalits per una mena d'encanteri i enclís ple de colors, olors i estridències, anacrònic i exuberant, però que és en llibres com aquest *Matar el marit* on se'ns mostra el revers fosc i brutal d'unes relacions clàniques monolítiques, creences paralitzants, tafaneries del veïnat, lleis no escrites impossibles de transgredir, i crueltat i patiments reclosos a l'àmbit domèstic.

I és en aquest àmbit domèstic on assistirem al calvari de Chen Lin Shi; quedar-se òrfena, ser tractada com a mercaderia pels seus familiars, obligada a casar-se amb un marit brutal, maltractador i odiós que només obté plaer violentant-la i maltractant-la. I tot i així

aguantar, de forma submissa i obediència; aguantar més enllà d'allò imaginable i suportable. I veure que ningú, o gairebé ningú farà res per ajudar-la. En aquest llibre no hi ha ni solidaritat ni sororitat, i està bé que sigui així. Haver-ho volgut posar en aquell context històric i geogràfic hauria resultat, com a mínim, anacrònic. Perquè al Taiwan dels anys 80 la moral confuciana de l'obediència estava també enquistada en les dones; davant els claríssims abusos que pateix Lin Shi tot seran justificacions:

«Sí que potser a vegades tot ell és força bruta, però què vols fer-hi? Els homes que es dediquen a escorxar porcs són així. Nosaltres, com a dones, ho hem d'aguantar tot, hem de conèixer bé el marit i els designis del cel. Però això de xisclar com una boja a la mínima de dolor l'únic que fa és malmetre la reputació del marit.»

Li Ang es recrea en la truculència dels maltractaments, no ens estalvia cap detall. Cada passatge ens fa mal. Ens sentim el dolor de Lin Shi com a nostre i ens esgarriem. Precisament per això *Matar el marit* va causar tant escàndol. Les autoritats comunistes xineses, en ple procés d'obertura econòmica dirigida per Deng Xiaoping, una barreja estrafolària de socialisme de mercat i moral conservadora, no podien sentir-se còmodes amb una obra tan visceral i violentament explícita que trenqués la imatge de concòrdia i harmonia social idealitzada pels estrangers i passavolants. Una imatge creada pel Partit Comunista Xinès, però totalment fictícia.

Per tot això, i encara més ens els temps que corren, llegir una obra com *Matar el marit* es fa més necessari que mai. No ho dubteu.

FITXA BIBLIOGRÀFICA

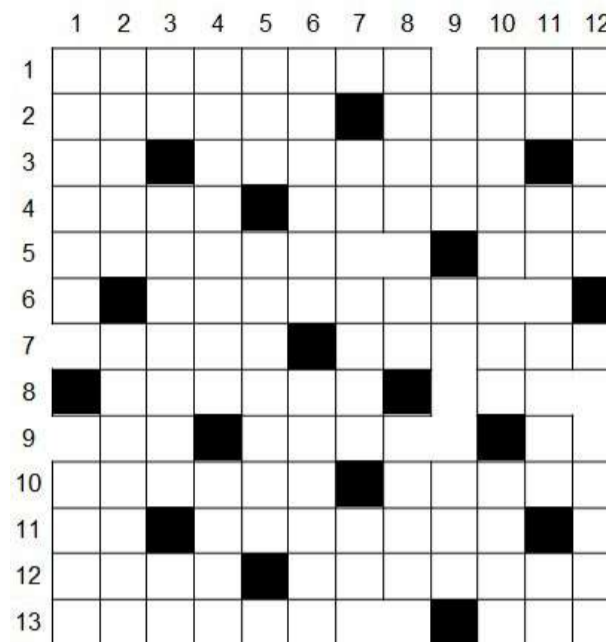
Matar el marit
Li Ang

Traducció de Mireia Vargas Urpi

Editorial Males Herbes, Barcelona, 2021
281 pàgines

→ MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

HORIZONTALS: 1. Pietat que empeny a fer companyia als miserables / 2. Tranquil·litza pel mal estat de l'alpaca. Emprenya, i se'n surt / 3. Romania sense cap mirament. Com a equip és inferior, però no per qualitat. Mitja parella / 4. Paradigma de l'egtarim. I en el mateix sentit, monopoli a repartir entre dos / 5. Com a temps previst, gens bo, més aviat ventós. Rastres dels ibers a tots els bars / 6. L'altra mitja. Morrals per a bestiar amb gustos cervesers / 7. Lliçó bàsica sobre la premsa reaccionària. Tan boirosa que una contracció la faria deletèria / 8. Doni el ranxo als cavalls a mig apallisar. Paga els confidents sense donar la cara / 9. Relat sense vocals. Vocabulari per desmuntar el clixé. Estrena despenjinada / 10. Deixem anar. Podria quedar oscat, si no fos per la proximitat / 11. De cara a barraca. Clients de servei públic. La pifia / 12. Costerut, com tota reculada. Arramba a recer d'una empresa protectora / 13. Si és sexual, no la trobaràs, a l'illa. Un malalt al cor de la filla.

VERTICALS: 1. Només la separa de la plantofada una mica de velocitat. Resposta malagradosa i felina al ciclista barrut / 2. Aspiri a funcionari. Buida per dins com una lambada mal ballada / 3. Mil menys un. Diu que sí, que d'acord, que està bé. S'acaben la carn / 4. Ceràmica italiana d'imitació àrabica i denominació balear. Embolicat per la mala tuna / 5. Per dintre del ficus. Unitats de comptabilitat insomne. Fa córrer més la brama / 6. Arbre costaner molt celebrat a Madrid. O són dels lemúrids o dels lemuroïdes / 7. Ve sense ni cinc. Se salta el subjecte. Les tres primeres del sistema / 8. Citròen fet malbé per un ocell de nas gros. Mesura somiada pel jugador de rugbi / 9. Foguera elevant-se cel amunt. Moviment de contesta típic de la dreta / 10. Molts s'hi llancen perquè hi veuen el paradís de bat a bat. De l'os al cossi / 11. Parella d'asos. Són coses d'òssos, això d'imitar les monges. Centre històric d'Oslo / 12. Combinacions químiques amb aspecte de ferro vell. D'austríac re, més aviat argentí.

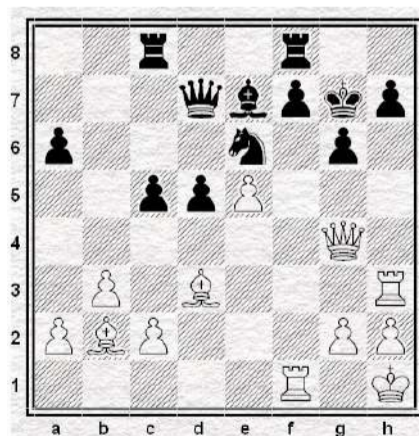

→ VINYETES

→ PROBLEMA D'ESCACS

Victor Rivas

Juguen blanques i guanyen.

D'una partida clàssica a l'antiga URSS al 1964 és aquesta posició on el blanc va aprofitar el torn de joc per atacar el rei negre. Com ho va fer?

Nivell: mig

Solució: 1.Txh7+!; Rxh7 2.Txf7 3.Dx-g6+; Rh8 4.Dxf7; c8 5.e6 guanyant.

Victor Rivas
Tècnic de Nivell 1, Mestre Català d'escacs.

Classes particulars i grupals, més de 20 anys d'experiència.

Contacte: 679 654 719
vrg18081977@gmail.com

→ PERFILS: DIARRA BOUSSO FALL SENE

■ Diarra Boosso en un moment de l'entrevista amb Malarrassa

PV

Panafricanisme i feminisme, força jove per una Àfrica nova, també des de la diàspora

Nascuda a Dakar, el 1998, la Diarra Boosso Fall Sene se'n va a Terrassa amb 4 anys, amb la mare i la germana de sis mesos, a trobar-se amb el pare que treballava aquí, ara a Nissan. Ha viscut a Ca n'Anglada i, ara, a La Gripià. Assegura haver tingut una infància tranquil·la i familiar. A la Universitat de Barcelona va conèixer l'activisme negre i es va retrobar amb la comunitat senegalesa. És membre de la Comunitat de Dones Senegaleses de Terrassa, es declara anticolonialista i panafricanista.

♦ Dius que vas descobrir el moviment negre a la universitat.

A la UB i la UAB vaig fer un curs interuniversitari d'Estudis Francesos, i en aquests espais vaig començar a conèixer els moviments antiracistes i panafricanistes. El moviment negre panafricanista a Barcelona és quasi tot integrat per dones, amb experiències en cinema, teatre i escriptura. Però la persona que més en va colpir en aquest ambient va ser en Jeffrey Abé Pans, un escriptor.

♦ El panafricanisme és un moviment feminista?

No tothom. Amb en Jeffrey vam coincidir en una conferència del panafricanista Keny Seba, allà jo vaig preguntar-li si el panafricanisme és feminista, perquè d'acord amb les idees de Thomas Sankara, el president revolucionari de Burkina Faso, ha de ser feminista sí o sí, és una condició sine qua non. Però la resposta d'aquest Keny Seba va ser que no. Tothom a la sala vam quedar bocabadades.

♦ Aquest panafricanisme feminista on l'has après?

És la meua supervivència, és des de casa. Sempre diem que el feminisme occidental no reconeix el feminisme negre perquè creu que està en les urpes del patriarcat. Però el feminisme negre sempre ha existit. És des de casa on les mares han de portar tot el que té a veure amb l'economia, l'educació dels seus fills, mantenir la família unida... M'ha sigut molt fàcil, em falta molt per aprendre segur, però reconec algunes coses que les he viscut i que formen part de la meua vida.

♦ Quines organitzacions hi ha a Catalunya?

Hi ha organitzacions, com la CNAAE (Comunitat Negra Africana i Afrodescendent) i grups artístics que funcionen com a gremis. Jo no puc acompanyar tota la feina, vaig una mica per lliure. Els grups, des de la seva activitat van fent activisme negre.

♦ L'islamisme és un peça clau o no només una opció particular?

És una qüestió particular. El que ens uneix és que totes les lluites de persones que siguin racialitzades és la nostra lluita. Molt clar ara en el cas de Palestina, amb els atacs d'Israel. Com diu la líder negra dels EUA, Angela Davis, qui defensa la comunitat negra africana ha de reconèixer la lluita del poble palestí perquè també és nostra.

♦ A Terrassa hi ha també presència d'aquestes organitzacions?

He buscat organitzacions antiracistes on em pogués sentir representada, com a jove africana, però no les he conegut. He trobat organitzacions de feministes occidentals on no he sentit que les seves lluites fossin les meves, m'he sentit una mica desplaçada, la lluita feminista occidental no és la mateixa que la meua. Vaig decidir anar per lliure, i treballar amb la Comunitat de Dones Senegaleses i africanes.

♦ Com funciona aquesta comunitat?

L'organització està basada en una xarxa comunitària, com es fa a Àfrica. Ens reunim, recollim diners que es guarden i més tard, quan es considera que hi ha necessitats, sobre la caixa per fer un sorteig. Els diners els guanya una de les dones per fer algun projecte propi, però que ha de servir sempre a la comunitat, ha de ser de suport mutu. Jo hi vaig entrar fa uns 7 anys, mitjançant la meua mare. Ara el grup està més feble, perquè algunes de les dones treballen també fora de casa, algunes treballen a l'hospital netejant, com a kellys als hotels o amb treballs ocasionals.

D'altra banda, amb una amiga vam començar a ocupar-nos d'anar a casa de dones, per exemple una companya separada, amb 4 filles, però que ha de continuar vivint amb l'exmarit, la vam ajudar a fer els tràmits de separació, d'escolarització dels fills, classes de reforç i aules. Amb la meua mare, ajudem a companyes que es volen treure el carnet de conduir. I fem classes de castellà i català, perquè és necessari per a la vida aquí, en general, i els tràmits burocràtics, clar. Tot plegat, parlem en aquestes llengües, a més del wolof i el francès, una bona amanida.

♦ Teniu suport d'altres entitats o institucions?

A Càritas fan cursos per a dones africanes. Això ha ajudat a trobar feina a algunes d'elles, sovint soles, sense cap ajuda d'un home.

Recentment, s'ha posat en marxa Senexelencia, un projecte d'educació per infants i joves senegaleses, una col·laboració de la Coordinadora d'Associacions Senegaleses de Catalunya i la Fundació Privada Guné, amb finançament i suport de l'ACCD. Es dona suport i ajuda educativa, un reforç més especialitzat. Perquè la formació que reben als centres educatius no és adequada a les seves necessitats. Tenim entrevistes amb les escoles perquè es puguin veure

eines extraescolars que nosaltres també intentem oferir.

♦ Amb aquesta perspectiva anticolonial i panafricanista, us plantegeu tornar al Senegal o seguir aquí?

Jo, com a panafricanista, penso i voldria retornar al Senegal i lluitar i treballar allà, també amb les coses apreses aquí. Veig la meua vida aquí com un trànsit. M'encantaria retornar, treballar per una Àfrica unida. Però també conec moltes dones que volen una vida millor i que emigren o volen anar a Londres, als EUA o a Noruega, on hi ha una seguretat social millor, i ho respecto, també des de fora es pot ajudar.

♦ En dir panafricanisme es pensa en un únic país?

Una Àfrica unida no vol dir seguir tothom les mateixes normes, parlar el mateix idioma... no! Es tracta de què cadascú, des de la seva experiència, pugui trobar formes d'unitat, una federació o altres formes.

Les fronteres no les veiem com un problema. Veiem més problema en els actuals dirigents que, a part de mantenir i reforçar la divisió de les fronteres, divideixen també la mateixa societat en els països, veiem problema en les societats patriarcales. Volem una Àfrica on estem junts i cadascú amb les seves particularitats, amb les seves diferències.

♦ La unitat africana inclouria les persones afrodescendents en altres països, també les víctimes de deportació forçada i esclavitzades?

Sí, clar, i tant. És clau. No seria només un estat, cal agafar tota la diàspora fora el continent, que puguin retornar i fer una societat diferent. Malgrat els problemes i perills de les migracions, així com els problemes per viure aquí, la gent continua migrant, per què? Primer, dir que en l'àmbit educatiu d'infants i dones veiem que la societat europea en general no està fent cap canvi ni millora les condicions d'acollida. Fins i tot en casos de tercera generació nascuda, aquí no tenen els drets respectats ni són reconegudes com a ciutadanes.

Segon, sobre els motius de les migracions, tant al Senegal com a altres països africans pràcticament tot està lligat a la pesca i l'agricultura, en aquest cas molt dependent de les temporades i de condicions molt dures per poder treballar i guanyar mínimament bé. Pel que fa a la pesca, les polítiques que fan els governants africans i de la UE, deixen sense peixos i sense treball els africans, forçant així les migracions. Les ajudes que diuen que donen no arriben mai a les comunitats.

La gent, principalment els homes, prefereix migrar, fins i tot amb el risc de morir, a quedar-se allà sense feina avergonyit en la comunitat, en una societat patriarcal on els homes porten molt malament això.

♦ Els homes marxen i les dones es queden?

A les dones no se'ls exigeix aquestes coses. Elles sempre han estat lligades a la mare o al germà, no tenen la independència per decidir, els homes sí que han de respondre de les condicions econòmiques de les seves famílies. Ara, al Senegal estem en l'època de preparar les collites, hi ha treball i tot va bé, però quan arriba gener, amb el canvi de temporada la gent es queda sense treball.

♦ Les potències neocolonials asfixien les economies d'Àfrica i després volen impedir l'entrada dels migrants forçats?

Sí. L'altre problema són les condicions de recepció aquí com es veu cada dia. Primer els problemes del trànsit i després aquí, devolucions en calent i els Centres d'Internament d'Estrangers (CIE), que són detencions il·legals. Molts que tenen família aquí i no poden sortir per trobar-les. És una criminalització només per venir de fora, sense premisses, no hi ha armes ni res, només per ser negres. Qui no és expulsat i d'alguna manera pot buscar-se la vida, també és criminalitzat, perseguit. Malgrat tots els problemes, el desig d'una vida millor és tan fort que fa pensar que no hi ha risc prou gran, ni tampoc sembla servir massa el coneixement dels drames que veiem i patim quotidianament.

Pep Valenzuela